

Discuții asupra Epistolei întâi către TESALONICENI

De H. Rossier

TABLĂ DE MATERII

1 Capitolul 1 – Relațiile în care este introdus credinciosul

2 Mijlocul convertirii

3 Scopul convertirii

4 Rodele convertirii: lucrarea credinței

5 Rodele convertirii: osteneala dragostei și răbdarea speranței

6 Capitolul 2 – Cum să regăsim dragostea dintâi

7 Capitolul 2:11,12 – Umblarea

8 Capitolul 3 – Credința, speranța și dragostea

9 Capitolele 3:11-4:12 – Din nou umblarea

10 Capitolul 4:13-18 – Legătura dintre înviere și venirea Domnului

11 Capitolul 5:1,2 – Ziua Domnului

12 Capitolul 5: 12-28 – Purtarea în Adunare

1 Capitolul 1 – Relațiile în care este introdus credinciosul

Capitolul pe care tocmai l-am citit conține trei puncte importante: mijlocul, scopul și rezultatele practice ale convertirii; dar, înainte de a aborda aceste subiecte, doresc să vorbesc despre relațiile în care ne introduce convertirea. Ele sunt exprimate în câteva cuvinte, în primul verset al capitolului nostru: „Către adunarea tesalonicenilor care este în Dumnezeu Tatăl și în Domnul Isus Hristos”.

Acești creștini, încă tineri în credință, la convertirea lor se întorseseră de la idoli și de la păgânism către Dumnezeu; schimbarea de o importanță enormă în viața lor. Până atunci „fără Dumnezeu în lume”, fuseseră dintr-o dată „aduși la Dumnezeu”, prin credința într-un Mântuitor mort pentru păcatele lor. Evanghelia mântuirii pe care o primiseră, devenită pentru ei „*Evanghelia lui Dumnezeu*”, îi introdusese în această relație nouă cu El (2: 2, 8, 9); primiseră Cuvântul ca pe Cuvântul lui Dumnezeu (4: 9), căutaseră să-I placă lui Dumnezeu și să-I slujească lui Dumnezeu.

De aceea puteți înțelege de ce acesta este primul cuvânt al lui Pavel către scumpul său copii în credință: li se adresează ca fiind „adunarea tesalonicenilor care este în Dumnezeu...”, numai că adaugă: „În Dumnezeu Tatăl”. Aceasta era, într-adevăr, relația lor cu Dumnezeu care li se făcuse cunoscut în Hristos. Numele Tatălui era primul pe care buzele lor îl îngânaseră când, aduși la El de lucrarea Mântuitorului, găsiseră în „Dumnezeul viu și adevărat”, Cel a cărui dragoste îi născuse pentru a fi copiii Săi.

Primul cuvânt al copilașului este: tata, mama; instinctul inimii lui copilărești cuprinde relația dintre El și părinții lui, prin dragostea cu care aceștia îl înconjoară. De aceea copilașii în credință îl cunosc pe tatăl; se simt iubiți cu o iubire care și-a arătat dovezile și nu poate fi egalată de nici o alta. Este un lucru minunat să-L cunoști pe Tatăl, dar, oricât de elementară ar fi această relație, nici o alta nu este mai profundă, nici mai sublimă. Domnul Isus, ca om, nu avea una mai înaltă decât aceea, nici mai intimă, și pentru a ne revela valoarea eternă a ei, El, singurul Fiu din sânul Tatălui, a venit în această lume. Ei bine! copilașii în credință au un asemenea privilegiu, dar îndrăznim să spunem că nu sunt singurii care se bucură de el. Dacă relația lor este exact aceeași cu a noastră, a celorlalți, creștinii vechi care atingem sfârșitul slujbei noastre, avem un avantaj față de ei. Am făcut dovada inimii Tatălui nostru în mii de împrejurări, în numeroase întâmplări neprevăzute, în urcușurile și coborâșurile unei lungi vieți creștine, în care grija și disciplina lui părintească nu ne-au lipsit niciodată, și putem să-i încurajăm pe acești creștini tineri, arătându-le că va fi la fel pentru ei.

Convertirea îi introduseseră pe tesaloniceni într-o a doua relație, infinit de prețioasă. Apostolul adaugă: „Și în Domnul Isus Hristos”. Observați cu atenție acest cuvânt. Pavel nu zice: „în Mântuitorul”, cum ne-am fi putut aștepta, când era vorba de copilașii nou-născuți, care găsiseră în Hristos iertarea păcatelor lor și cărora Evanghelia le-a făcut cunoscut că Isus coborâse în har în această lume pentru a-i mântui. Dar acesta nu era tot creștinismul tesalonicenilor: mărturiseau că sunt în relație cu Cel care îi mântuise cu un preț atât de mare, pentru ca să-I poată aparține în întregime, duh, suflet și trup; Îi recunoșteau un drept, o autoritate absolută asupra lor. Isus Hristos devenise Mântuitorul lor.

Insist asupra acestui cuvânt pentru că mulți creștini tineri ar fi dispuși să-l uite. Primesc cu bucurie lucrarea harului împlinită față de ei de Mântuitorul, și nu înțeleg că este și o preafericită supunere și, dacă îndrăznesc să mă exprim astfel, în robia liberă a Domnului Isus Hristos. Trebuie să înțelegem că nu mai avem nicio libertate să facem voia noastră, ca înaintea convertirii noastre. Cel care a îndeplinit eliberarea noastră cu prețul propriei Lui vieți, nu ar avea asupra noastră drepturi absolute? Tineri sau bătrâni, suntem plasați de răscumpărare sub o autoritate care nu ne mai permite să trăim pentru noi înșine; nu mai avem dreptul să ne purtăm după propriile noastre gânduri, ci voia lui Hristos trebuie să fie singura noastră regulă de conduită. Aceasta îmi amintește cuvintele centurionului din capitolul 8 al Evangheliei după Matei. Acest om avea încredere în autoritatea absolută a Domnului pentru a vindeca printr-un cuvânt pe servitorul său bolnav. Ori el însuși știa ce era autoritatea omului: Cum trebuia să fie cea a lui Hristos, dacă el, nedemn și așezat sub cea a altuia, o exercita el însuși fără control și impunea altora o ascultare absolută? „Și eu”, zice el, „sunt om sub autoritate, având în subordinea mea ostași; și-i zic acestuia: „Du-te!” și se duce; și altuia: „Vino!” și vine; și robului meu: „Fă aceasta!” și face”. Luând ca exemplu autoritatea lui relativă, face apel la autoritatea fără limită a Domnului, sigur că nimic nu l-și poate împotrivi. Cel care are autoritate absolută asupra tuturor lucrurilor, nu are înaintea de toate drepturi *asupra noastră*? Suntem proprietatea Lui, și când ne zice: *Du-te*, am îndrăzni să nu ne supunem? Acest cuvânt pe care vi l-a adresat, l-ați auzit poate astăzi fără a ține seama de el? Vroia să vă trimită spre una dintre relațiile voastre pentru a-i vorbi despre Evanghelia, la un anume bolnav pentru a-l încuraja, la un anume întristat pentru a-l consola; vroia poate să vă trimită într-un anume oraș pentru a vesti acolo vestea bună a mântuirii... Ce știu eu? Dar El știa și v-a spus: *Du-te*. Simplul ostaș al centurionului se ducea la cuvântul căpeteniei lui fără să-i discute ordinul; nu își permitea nicio obiecție, nicio întârziere; *se ducea*. Centurionul știa ce vroia să facă și ostașul se conforma pentru că recunoștea autoritatea căpeteniei lui; nu putea răspunde: Prefer să mă duc aici; am ales să merg acolo, fără să deranjeze toate planurile căpitanului său. Ziceți: Cum voi ști că mă trimite? Dacă nu știți, este pentru că nu v-a vorbit; așteptați atunci, gata să ascultați când porunca va veni. Nu vă trebuie decât o ureche atentă. Dar poate că sunteți atins de surzenie? Tristă, supărătoare, umilitoare infirmitate! Cât vă plâng, pentru că un rob surd nu poate răspunde la chemarea stăpânului său. – S-a putut întâmpla că ascultând să vă duceți, dar să nu vedeți niciun rezultat al ascultării voastre. În loc de a găsi o primire prevenitoare, ați întâlnit un anume suflet indiferent, care vă pune la încercare răbdarea, un anume suflet ostil care vă respinge. Nu vă descurajați: Dacă Domnul v-a zis: *Du-te*, fiți sigur că are un gând pe care îl ignorați. Nu mergeți deci cu gândul de a obține rezultate imediate sau să faceți lucruri mari. Mergeți, pentru că v-a spus s-o faceți. Vi se poate întâmpla, zi după zi, să fiți trimis pentru a duce același mesaj aceleiași persoane, fără să vă fie vreodată dat un răspuns satisfăcător. Vizitam ieri o doamnă la care Domnul mă trimite de ani de zile. De multe ori răbdarea mea a ajuns la capăt înaintea unei indiferențe pe care nimic nu o putea mișca. Îmi ziceam: La ce bun? uitând că nu era treaba mea să obțin rezultate, ci să ascult. Ieri, îmi zice dintr-o dată: O! Domnule, ce nefericită sunt! Aș vrea să fac binele, și nu fac decât răul! Într-o clipă întreaga problemă a eliberării se punea pentru prima dată înaintea acestui suflet. Capitolul 8 din Epistola către Romani furnizează răspunsul. Ora eliberării sosise. A! a strigat ea, înțeleg astăzi ce n-am înțeles niciodată în viața mea! Dar, în ce mă privește pe mine,

am înțeles că dacă, atunci când mi-a zis: Du-te, aș fi mers în altă parte, aș fi împiedicat planurile de har ale Stăpânului meu.

Centurionul spune și: Altuia îi zic: Vino, și vine. Există momente în viață – să nu le neglijăm, pentru că sunt dintre cele mai minunate și mai bune – în care Domnul ne zice: Vino, am ceva să-ți comunic; ascultă. Îi răspundeți: Adresează-Te altora; nu aș înțelege Cuvântul Tău; prefer meditației, activitatea vieții practice? Nu! va avea grijă, prin Duhul Lui, ca să-L înțeleg. Nu voi zice mai degrabă, ca Samuel, mic copil neștiutor: „Vorbește, pentru că robul Tău ascultă” (1Samuel 3: 10). Sau nu voi veni să mă așez la picioarele Lui, ca Maria, femeie slabă, fără o mare inteligență, nu pentru că am capacitatea de a-L înțelege, ci pentru că a zis: Vino, și singura mea datorie este să-L ascult. Când voi fi primit acest cuvânt înăuntrul meu și mă voi fi bucurat de el, nu voi mai avea nici o dificultate să vorbesc despre El, și, pentru a-l duce altora, voi merge bucuros unde mă trimite.

Totuși nu trebuie să înlocuim aceste chemări una prin cealaltă. Oricât de prețioasă ar fi lectura Cuvântului, poate degenera într-un studiu arid și steril din care nu tragem niciun folos nici pentru noi, nici pentru nimeni. În acest caz, am venit când îmi zicea: *Du-te*, în loc să fac precum Ieremia care atunci când au fost găsite, a mâncat cuvintele Domnului (Ier.15: 16).

Centurionul adaugă: Zic robului meu: „Fă aceasta!” și face. Vorbește aici de fapte; la fel Domnul a pregătit fapte bune, ca să umblăm în ele. Avem dreptul să le alegem după placul nostru, să facem altceva decât ce ne zice Domnul să facem? Aceasta ar fi pură neascultare. Fiți siguri că toate „faptele moarte” ale oamenilor, și faptele inutile ale atâtor creștini, nu au altă sursă decât nesupunerea față de autoritatea Domnului Isus Hristos.

Starea bună a sfinților din Tesalonic depindea deci nu numai de intimitatea lor filială cu Dumnezeu Tatăl, ci și de ascultarea lor de Domnul Isus Hristos. De când realizaseră cele două relații despre care tocmai am vorbit, viața lor creștină a luat o dezvoltare atât de admirabilă înât apostolul aducea mulțumiri lui Dumnezeu pentru ei toți. Cunoașterea lui Dumnezeu Tatăl și a Domnului Isus Hristos conducea, ca să zic așa, toată existența lor și viața lor nu suferea din cauza amestecului cu lumea, nici nu se mulțumea cu o mărturisire exterioară. Să nu uităm că activitatea noastră creștină poate adesea să fie o obișnuință care îi înșală pe alții și pe noi înșine asupra valorii ei morale! Scriind adunării din Efes în Apocalipsa, apostolul Ioan menționează faptele ei, lucrarea ei și răbdarea ei. Toate acestea existau, dar din obișnuință și fără legătură cu sursa lor. Compar adesea această stare cu cercul pe care copiii îl fac să se miște cu o baghetă. Când aceasta din urmă încetează să lovească cercul, el continuă să se rostogolească un timp din obișnuința care urmează unui impuls dat, dar după un timp, șovăie și cade. Astfel credința, dragostea și speranța sunt impulsul activității creștine, dar acest impuls însuși își are originea în relația noastră cu Dumnezeu Tatăl și cu Domnul Isus Hristos. Cunoașterea acestor Persoane divine umplea inima tesalonicenilor de credință, speranță și dragoste stabilind o legătură constantă între relațiile și mărturia lor.

Să ne dăm silința să cunoaștem aceste binecuvântări atât de simple, atât de ușor de realizat. Ajunge pentru aceasta ca inimile noastre să-și fi găsit ținta în Cel căruia Îi aparținem atât de total, că nu mai avem nici un drept de a face voia noastră în această lume.

2 Mijlocul convertirii

Doresc să vă vorbesc astfel despre Cuvânt ca fiind mijlocul convertirii tesalonicenilor. Acest capitol 1 nu ne arată întreaga importanță a Cuvântului, pentru că domeniul său se întinde mult dincolo de câmpul de evanghelizare și nu are, de fapt, limite, dar vedem aici importanța lui capitală pentru convertirea sufletelor. Într-adevăr, nicio convertire nu are loc printr-un alt mijloc; fără Cuvânt, conștiința nu este atinsă, viața și mântuirea sunt literă moartă pentru păcătos. Acest adevăr reiese într-un mod remarcabil din capitolul nostru, dar găsiți în capitolul 2: 13, de ce avea Cuvântul atâta importanță în ochii tesalonicenilor: îl primiseră, în mod absolut, ca inspirat de Dumnezeu. El nu era pentru ei un cuvânt al unui om, nici chiar cuvântul unui apostol excelent și demn de încredere, în care aveau cea mai mare încredere. Teologia zilelor noastre răspândește

pretutindeni această eroare fatală cu privire la inspirație. Să ne întrebăm dacă apostolul Pavel considera la fel. El zice: „Primind de la noi Cuvântul predicării care este de la Dumnezeu, ați acceptat nu cuvântul oamenilor, ci (așa cum este cu adevărat) Cuvântul lui Dumnezeu”. Iată ce era pentru ei Cuvântul ieșit din gura apostolului; el era cu adevărat Cuvântul lui Dumnezeu. Pavel, istoria lui o arată, nu era întotdeauna inspirat, dar era pentru a prezenta Cuvântul păgânilor. Era vorba la Tesalonic, de iudei, vorbea cu ei despre Scripturi, și iudeii din Bereea cercetau Scripturile pentru a verifica prin ele cuvântul lui Pavel. El se folosea de Cuvântul inspirat al Vechiului Testament pentru a-i convinge, dar nu era deloc la fel cu slujba lui printre păgânii din Tesalonic. Puteau, fără îndoială, să găsească în Scripturi dovada că Isus era Hristos, dar cuvântul inspirat al apostolului cerea și credința lor, pentru că ea completa Scripturile dându-le o speranță pe care Vechiul Testament nu o conținea. Astăzi Cuvântul este complet; nu mai este nevoie de inspirație pentru a-l comunica, deși este întotdeauna transmis prin Duhul Sfânt și primit prin Duhul Sfânt, dar, având astăzi Scripturile în toată plinătatea lor divină, nu avem o altă autoritate căreia trebuie să ne supunem, în timp ce tesalonicenii primiseră direct cuvântul inspirat al apostolului ca fiind adevăratul Cuvânt al lui Dumnezeu.

Evangelizarea nu le adusese impresii sau emoții cum se întâlnește deseori în zilele noastre. Fiți siguri că dacă primiți Evanghelia în acest mod, efectul se va șterge curând. Parabola semănătorului ne învață asupra acestei chestiuni. Cuvântul trebuie să pătrundă în inimă și în conștiință cu caracterul Dumnezeului viu de la care izvorăște, să fie primit precum un Cuvânt care aduce sufletului viața eternă. Ajunge pentru aceasta să fie primit ca ceea ce este el cu adevărat, Cuvântul lui Dumnezeu. Frații care vestesc Evanghelia au făcut toți această experiență. Un singur cuvânt din Sfintele Scripturi, care nu sunt altceva, băgați de seamă bine, - căci raționaliștii din zilele noastre vă afirmă contrariul - decât Cuvântul lui Dumnezeu aduce viața sufletului care-l primește! Niciun cuvânt din lume, nu poate avea vreo asemănare cu el; niciun cuvânt omenesc, oricât de elocvent ar fi, nu va fi niciodată un cuvânt viu, producând viața, o viață care se naște, care este născută de el în suflet.

Dacă întrebăm cum trebuie prezentat Cuvântul pentru a produce acest rezultat, apostolul ne răspunde: „Evanghelia noastră nu a fost la voi numai în cuvânt, ci și în putere și în Duh Sfânt” (1:5). Cuvântul nu poate fi aplicat nevoilor sufletelor decât de El. Duhul este arcașul care cu săgeata lui străpunge complet conștiința, singurul organ prin care păcătosul poate fi atins. Apostolul nu se servea de un alt mijloc. Nu făcea apel nici la emoții, nici la inteligență, nici la rațiune, nici la înțelepciunea omenească, pentru că ele nu aveau nicio valoare în ochii lui; prezenta Cuvântul lui Dumnezeu prin Duhul Sfânt, ca o siguranță deplină. Am făcut toți această experiență în momentul în care am primit Evanghelia. Cuvântul lui Dumnezeu a venit la noi cu o autoritate fără replică. Când Domnul, Cuvântul făcut carne, îi învață pe oameni, nu o făcea ca învățătorii legii și ca fariseii, ci cu autoritate. Apostolul vorbea cu aceeași autoritate, numai că ea nu era inerentă persoanei lui, ci celei a Duhului Sfânt care, prin gura lui Pavel, aducea Cuvântul sufletelor. Mai mult, Pavel prezenta, ca realități, lucrurile pe care le cunoștea el însuși, și care îi dădeau bucurie, tărie și fericire ce văzuse cu ochii credinței, de aceea aici, ca să zicem așa, îi dădea o „siguranță deplină”. Tesalonicenii primiseră Cuvântul în același fel (v. 6). Prin Duhul Sfânt, își mărise puterea în predicare; ei îl primiseră prin Duhul Sfânt, și produsese în sufletele lor ce produce la toți cei care îl primesc: bucuria Duhului Sfânt. Cunoaștem noi această bucurie? Când ne-am aflat, la convertirea noastră, în contact cu Scripturile, cred că toți, fără excepție, am simțit bucurie. Dar, această primă perioadă trecută, inima noastră se deschide de fiecare dată când se găsește în contact cu Scripturile, și descoperă, prin Duhul Sfânt, o nouă comoară în bogățiile ei inepuizabile?

O mare pricină de umilință pentru noi, creștinii, este că, lăsându-ne antrenati, adesea într-un mod insensibil, de latura lumească, Cuvântul și-a pierdut savoarea pentru sufletele noastre. Ne trezim uneori, ne zicem: Unde sunt? atunci când, neîndoindu-ne, nu mai eram în același mediu ca odinioară. Inimile noastre, lăsându-se câștigate de lume, Cuvântul a fost neglijat. Nu putem repeta

destul de des celor care sunt tineri în credință: hrăniți-vă cu Cuvântul lui Dumnezeu; el să umple momentele voastre libere. Cu ce vă ocupați în acele momente? Cu citirea Cuvântului? Gustați voi, dragi tineri frați și surori, sarea Cuvântului lui Dumnezeu? Cât despre mine, am făcut, vai! numeroase experiențe de-a lungul unei lungi vieți creștine și pot să zic ce înseamnă să fii atras de „lucrurile care sunt în lume”; pentru că nu se zice doar: „Nu iubiți lumea”; ni s-ar putea întâmpla la toți să nu o iubim – ci: „Nu iubiți lucrurile care sunt în lume”. Acolo este poate cel mai mare pericol pentru noi. Ca să nu vorbim decât despre lecturi, din clipa în care sunt fără o legătură directă sau indirectă cu cunoașterea Cuvântului, ne fac să pierdem sarea acestuia din urmă; îl găsim insipid, și nu mai descoperim nimic în el; comoara noastră nu mai crește cu nici unul din lucrurile care ne umpleau inima de bucurie. Atunci, în cazul în care conștiința nu este deja împietrită, se trezește; ne smerim înaintea lui Dumnezeu, mărturisindu-ne păcatele, apoi revenim la Cuvânt părăsind lecturile care ne atrăseseră. Deodată Scripturile și-au regăsit sarea, pentru că nu o pierduseră decât pentru noi. Chiar și amărăciunea lor ne devine scumpă și are, în gura noastră, gustul mierii.

Trebuie deci, pentru ca Scripturile să aibă o savoare reală, să fim despărțiți de lucrurile care sunt în lume; dar, pe de altă parte, este necesar să trăim, prin rugăciune, într-o dependență smerită de Cel care este singurul care poate să ne învețe. Studiul Cuvântului este bun, dar studiul singur nu-i va descoperi niciodată comorile. Cu rugăciune trebuie, pentru a-l aborda, învățătura Duhului Sfânt. Numai El pătrunde toate lucrurile, chiar lucrurile de nepărtuns ale lui Dumnezeu. Prin El, binecuvântarea se revarsă. Cât de simțitor ar fi, câte noi bogății ar veni să se adauge celor vechi, dacă toate inimile noastre ar aborda Cuvântul divin în acest fel! Fiți convinși că, dacă vă hrăniți cu el, ar fi imposibil ca din plinătatea inimii voastre, să nu vorbească gura voastră. Dumnezeu să vegheze ca să fie astfel! Să nu ne mulțumim nici chiar cu studiul Cuvântului; să ne fie foame după el, ca profetului Ieremia. Să învățăm să-l apreciem ca tesalonicenii. El le adusesese cunoașterea lui Dumnezeu, cea a dragostei Tatălui, cea a lui Isus Hristos, speranța venirii Lui și siguranța unei eliberări depline pentru viitor; de aceea îl primiseră cu bucuria Duhului Sfânt.

3 Scopul convertirii

După ce am vorbit, în cealaltă zi, despre mijlocul convertirii, găsim din nou, în primul capitol, scopul și rodele ei. Este foarte important să știm de ce ne-a convertit Dumnezeu, care era scopul Său lucrând în inimile noastre prin Cuvântul Său, și despre aceasta aș vrea să vă vorbesc în această seară. Acest scop era doar să ne mântuiască? Versetele capitolului nostru, care ne vorbesc în mod atât de serios și de interesant, nu ne spun nimic de acest gen. Văzând cum acești primi creștini răspuseseră scopului lui Dumnezeu, suntem obligați să ne punem această întrebare: Răspunzi tu însuși la el? Nimic nu ne judecă mai mult. Dumnezeu îi pune pe tesaloniceni înaintea noastră ca modele de oameni care răspundeau scopului convertirii lor. Apostolii, depozitari ai darurilor speciale Domnului, nu erau numai ei modele; acești copii simpli ai lui Dumnezeu, mai ignoranți decât noi asupra multor chestiuni, dar care primiseră cu bucurie Cuvântul prezentat conștiințelor lor prin Duhul Sfânt, deveniseră martori ai lui Dumnezeu și ai Domnului Isus în această lume. Apostolul le zice: „V-ați făcut imitatori ai noștri și ai Domnului ... încât voi ați devenit modele tuturor credincioșilor (v.6,7). Credincioșii puteau să se conducă după mărturia tesalonicenilor, dar, mai mult, lumea însăși fusese martora acestei mărturii: „Credința voastră față de Dumnezeu s-a răspândit în orice loc” (v.8). De ce acești creștini simpli, care tocmai se născuseră la credință, deveniseră modele? Pentru că erau imitatori ai apostolului și ai Domnului. Avuseseră înaintea ochilor mărturia atât de remarcabilă a lui Pavel, venit în plinătatea Duhului Sfânt, pentru a-i pune în legătură cu Domnul Isus prin Cuvânt; învățaseră de la el să-L cunoască și deveniseră, prin mărturia lui, imitatori, o copie a lui Isus Hristos. Când Cuvântul ne-a revelat această Persoană și când am primit-O și văzut-O prin credință, avem nevoie să O urmăm și să umblăm în această lume astfel încât să O facem cunoscută. Convertirea ne scoate întotdeauna din

lume pentru a ne aduce pe calea lui Hristos. Ce este deci un creștin care nu aduce mărturie pentru Hristos și nu merge după El? Oamenii pot să-l deosebească că este creștin, dacă umblă ca ei?

Dar, ziceți dumneavoastră, care este atunci scopul convertirii și în ce constă această mărturie? În două lucruri pe care le găsiți în versetele 9 și 10. Tesalonicenii se întorseseră de la idoli la Dumnezeu și în aceasta constă convertirea. Întorseseră spatele la ceea ce adorau înainte și își îndreptaseră privirile către Dumnezeu. Dar primul scop al convertirii lor era să-L slujească pe Dumnezeul cel viu și adevărat. Aceea era ceea ce, de la început, se arăta în ochii oamenilor și constituia mărturia acestor creștini. Natural, tesalonicenii găsiseră pentru ei înșiși, prin convertire, ceva infinit mai binecuvântat decât slujirea lor; Îl găsiseră pe Tatăl. Aceasta era, cum am văzut în cealaltă zi, relația în care convertirea îi introdusese, dar lumea nu știa nimic despre aceasta. Știa numai că-și părăsiseră zeei pentru a sluji un Dumnezeu pe care acești păgâni nu-L cunoșteau, Dumnezeul cel viu și adevărat. Idolii deveniseră pentru ei dumnezei morți, dumnezei mincinoși, și compatrioții lor idolatri puteau spune despre ei: Pretind că ei cunosc un Dumnezeu viu, un Dumnezeu care, pentru ei, este adevăratul Dumnezeu. Dar ce este deci acest Dumnezeu al adevărului? Așezați înaintea Lui învățăm mai întâi să cunoaștem adevărul asupra stării noastre. Păcătosul începe întotdeauna de acolo; învață că este o biată ființă întinată și pierdută și că are nevoie de un Mântuitor; înțelege că Dumnezeul sfânt are oroare de rău și nu-l poate suporta. Dar acest Dumnezeu care îi revelează și adevărul stării lui disperate, îi revelează și adevărul propriului Său caracter: EL este Dumnezeul dragostei care, dându-L pe Fiul Său, a făcut tot de era necesar pentru a aduce un păcătos la El.

Ori acest Dumnezeu adevărat este și un Dumnezeu viu, având viața în El Însuși și vrând să o comunice: „Ne dă viața eternă”.

Dacă am învățat a-L cunoaște astfel, înțelegem că trebuie să slujim un asemenea Dumnezeu și să răspundem scopului pe care și l-a propus răscumpărându-ne. Până atunci tesalonicenii slujiseră idolii, imagini ale propriilor lor rele, unul reprezentând banii, celălalt furtul, celălalt stricăciunea cărnii, etc. De aceea, adorându-și idolii, se închinau întregului rău care era în propria lor inimă și îi slujeau cu poftele lor lui Satan, care le aprinsese. Din momentul în care, întorcând spatele idolilor, ieșiseră din această robie, găsiseră un Dumnezeu care merita să fie slujit fără rezervă.

Totul este practic în viața creștină. Dogmele sunt un lucru prețios, dar numai atât cât au o valoare practică; în caz contrar ar fi fără valoare. La ce bun să-L cunosc pe Dumnezeul cel viu și adevărat, dacă nu-L slujesc? Demonii Îl cunosc de asemenea ca atare, și omul poate să știe că Dumnezeu este viu și adevărat fiind în același timp dezaprobat. Revelându-Se astfel celor pe care-i mântuiește, Dumnezeu vrea să fie slujit de ei.

El are încă un al doilea scop convertindu-ne, ca să așteptăm „din ceruri pe Fiul Său, pe care L-a înviat dintre cei morți” (1:10). Acest capitol nu ne dă amănunțele adevărului cu privire la venirea Domnului Isus. Dacă tesalonicenii știau multe lucruri, cum vedem în această epistolă, erau și un mare număr de lucruri care le ignorau, și această ignoranță se referea tocmai la împrejurările venirii lui Hristos. Nu știau cum va veni, ce legătură va avea soarta fraților lor adormiți și învierea lor cu venirea Sa, ce evenimente o vor însoți; toate acestea nu le-au fost revelate decât în cursul acestei epistole; dar pentru ei un fapt era sigur: Domnul va veni; Îl așteptau și răspundeau astfel scopului lui Dumnezeu când îi convertise. Această așteptare produsese în viața lor rezultate cu totul remarcabile: ea îi detașase de toate legăturile care i-ar fi putut reține aici jos. Ei Îl așteptau în fiecare clipă pe Domnul. Cum avea să vină, nu știau încă nimic despre aceasta, dar inima lor era legată de Mântuitorul pe care învățaseră să-L iubească și se bucurau să-L vadă. Acolo era speranța lor și nu aveau o alta.

Sunt foarte ocupat în aceste zile cu acest gând și sper că suntem toți: *Domnul vine!* Descoperim astăzi în lume simptome premergătoare venirii Lui. Este ca un vânt proaspăt care suflă, nu în creștinătate, ci printre credincioșii pe care-i trezește, îi înflăcărează și îi înviorează: *Domnul vine!*

Semnele premergătoare vremurilor anunțate prin profeție se accentuează din ce în ce mai mult și ne fac să ne gândim că această venire, care ne scapă de mânia viitoare, nu poate întârzia. Dar semnul cel mai frapant poate al vremurilor de pe urmă este că acest adevăr, atât de combătut când Dumnezeu ni l-a încredințat ca făcând parte din mărturia Sa, devine deodată, de la începutul bătăliei popoarelor, ca un strigăt de adunare printre creștini. Se scriu, se publică volume cu privire la venirea actuală a Domnului. Este prezentată fără alterare, în exactitudinea ei scripturală, miile de reticente prin care satan, de atâția ani, a încercat să o anuleze. Aceasta ne face să reflectăm mult. Trebuie, când va veni Domnul din cer, să găsească pe pământ un popor adunat ca să-L aștepte. Dorința de a-i aduna pe copiii lui Dumnezeu, pe baza marelui adevăr al Unității trupului lui Hristos, nu a fost decât o înfrângere nenorocită, și oile Domnului, făcând parte din Biserică, sunt mai împrăștiate astăzi decât atunci când a venit aici jos să adune oile rătăcite ale lui Israel. Speranța de a-i uni din nou pe copiii lui Dumnezeu pe acest pământ s-a dovedit iluzorie, fără ca în rest, acest eșec să schimbe ceva cu privire la prețiosul adevăr care face parte din mărturia creștină pentru vremea actuală. Dar mai rămâne un ajutor și nu ne îndoim că este eficace. Acest strigăt: Domnul vine! poate aduna și va aduna, fie și numai pentru o săptămână, o zi, o oră măcar, pe scumpii copii ai lui Dumnezeu. Vor fi scoși din lume, ieșiți din sectele lor vinovate și sterile, din miile lor de partide mizerabile care L-au dezonorat pe Domnul și Adunarea Lui, pentru a răspunde strigătului de la miezul nopții; își vor aprinde lămpile pentru a-L însoți pe Mire. Da, Mirele vine, să ieșim în întâmpinarea Lui! Să nu uităm că al doilea scop al lui Dumnezeu convertindu-ne, este să-L așteptăm din ceruri pe Fiul Său, pe care L-a înviat dintre morți!

Apostolul adaugă: „Care ne scapă de mânia care vine” (v.10). Nu zice: „Care ne va scăpa”. Isus, pe care Îl așteptăm, vine în caracterul de Eliberator. Așteptarea Lui, pentru sufletele noastre, nu este decât bucurie desăvârșită și eliberare eternă. Chiar în această clipă în care Îl așteptăm din ceruri, știm, cu siguranță absolută, că mânia viitoare nu va putea niciodată să ne atingă.

Acesta era scopul lui Dumnezeu în convertirea tesalonicenilor. Vom vedea că răspunzând acestui scop, activitatea lor creștină făcea să crească roade minunate și că nimic nu lipsea vieții lor practice. Roadele convertirii vor fi deci subiectul următoarei noastre discuții.

4 Roadele convertirii: lucrarea credinței

La începutul primului capitol, apostolul mulțumește pentru roadele pe care convertirea tesalonicenilor le produsese. Nu mulțumește, ca în epistola a doua (2.13) pentru că Dumnezeu îi alesese „pentru mântuire în sfințirea Duhului și în credința adevărului”; o asemenea lucrare depindea în întregime de harul lui Dumnezeu și responsabilitatea creștină nu contribuia cu nimic. Atunci când, în epistola a doua, un anume declin începea să se arate în mijlocul lor, apostolul putea cu toate acestea să mulțumească lui Dumnezeu pentru lucrarea minunată pe care o împlinise cu privire la ei și a cărei valoare nu putea fi micșorată de necredințioșia omului.

Pentru starea practică a tesalonicenilor mulțumește aici apostolul lui Dumnezeu. Ar părea logic ca apostolul să fi schimbat ordinea acestui capitol și să fi început cu mijlocul și scopul convertirii pentru a descrie roadele la urmă, dar această inversare ne-ar fi privat de o mare învățătură. Dacă omului, în general, nu-i pasă să aducă rod pentru Dumnezeu, dacă un creștin se mulțumește cu ușurință să aducă doar un rod incomplet, fără savoare și fără maturitate, Dumnezeu ne face cunoscut că tocmai la roade privește, și că purtarea Lui față de noi depinde de felul în care viața noastră practică răspunde la harul pe care ni l-a făcut. Ca un bun grădinar, primul Său scop este să obțină de la mlădițe pe care le-a altoit pe o viță, o recoltă. Le curăță dacă rodul lor este insuficient, dar îndepărtează și arde orice mlădiță care nu aduce rod (Ioan 15:1,2,6). La fel smochinul neroditor nu trebuie să ocupe degeaba pământul: dacă toate îngrijirile viticultorului nu produc nici un rezultat, va fi tăiat și nimicuit (Luca 13:6-9).

Locul pe care acest pasaj îl ocupă aici este de o mare importanță pentru noi. Este în primul rând un îndemn solemn de a nu fi neroditori pentru Dumnezeu, și ca viața noastră practică să corespundă harurilor pe care ni le-a împărțit.

La tesaloniceni, copacul era un copac al vieții, aducea multe roade și chiar tot felul de roade (Apoc. 22:3). Le vom enumera, dar mai înainte, să observăm o trăsătură comună tuturor acestor roade diferite.

Domnul Isus era *ținta* oricărei activități spirituale a tesalonicenilor (*). Dacă și credința, și dragostea și speranța erau sursa întregii lor vieți practice, însăși această sursă își avea *originea, centrul și puterea* în Isus Hristos. Ei au realizat ce se spune în Psalmul 87:7: „Toate izvoarele mele sunt în *Tine*”.

(*) Cuvintele „în Domnului nostru Isus Hristos, înaintea lui Dumnezeu și Tatăl nostru” (v.3) se raportează și la „lucrarea credinței” și la „osteneala dragostei” ca și la „răbdarea speranței”

Dar toată viața lor se petrecea „înaintea lui Dumnezeu și Tatăl nostru”. Relațiile acestor creștini tineri cu Tatăl lor erau atât de intime, atât de scumpe pentru inima lor, pentru că toate faptele lor se făceau în prezența Sa, în părtășia cu El și cu scopul de a-I fi plăcuți.

Vai! foarte repede această frumoasă unitate a activității creștine, cu domeniile ei de activitate și motivele sale, slăbise și la urma urmelor nu a rămas în Biserică (nu vorbim de mărturia individuală) decât o activitate lipsită de orice putere, reprezentată de starea Bisericii din Efes în Apocalipsa 2: 2-6. Pentru că ceea ce se cheamă cele trei virtuți teologice nu mai erau sursa mărturiei practice a Adunării. Nu așa era cu tesalonicenii. Era imposibil ca să fi putut rămâne neroditoare credința lor, care a găsit un obiect captivant și un interes suprem în Persoana Mântuitorului; ea aducea roade binecuvântate și se arată în ochii tuturor în fiecare împrejurare a vieții lor. Inima lor era umplută de dragostea lui Hristos *pentru ei*, de aceea depuneau cele mai mari eforturi în lucrarea lor de dragoste pentru Domnul Isus Hristos. Aceasta este ceea ce Cuvântul numește dragostea dintâi: *cunoștința dragostei lui Hristos*, producând în sufletele noastre *dragostea pentru El*. Speranța lor nu se putea adresa decât lui Hristos. Dintre aceste trei virtuți era chiar singura care nu se poate ocupa cu nicio altă țintă. Lucrarea credinței, osteneala dragostei se adresează unui cerc foarte extins de persoane; răbdarea speranței I se poate adresa numai lui Isus, venind din cer pentru a ne primi la El.

Să ne întrebăm mai întâi ce este lucrarea credinței. Nu este fiecare lucrare a credinței în parte, ci toate aceste fapte adunate într-un mănunchi, într-un cuvânt, ansamblul activității de credință, ale cărei acte sunt multiple. Dacă am vrea nu am termina, după Cuvânt, să le numim pe toate. Să luăm exemplul de la Avraam, tatăl celor credincioși, la care credința s-a arătat în mod practic în mod deplin, după cum dovedește viața lui. Să deschidem cap.11 al Epistolei către Evrei. Acest capitol nu ne dă o definiție a credinței – deoarece credința nu este altceva decât primirea mărturiei pe care Dumnezeu a dat-o cu privire la Fiul Său – dar ne arată activitatea credinței. Această activitate are ca punct de plecare și ca primă manifestare ascultarea. O! de am putea ști că primul pas în viața de credință, este să ascuți când Dumnezeu a vorbit – și El ne vorbește în Scripturi. Fiecare parte din această Carte ne impune obligația de a asculta. Dacă am aborda Cuvântul lui Dumnezeu cu această gândire, binecuvântări fără număr ar fi consecința acestui lucru; nu am citi un cuvânt fără să ne întrebăm: Cum voi asculta? Avraam ascultă deci, iese din țara și din rudenia lui, și intră în țara promisiunii: acestea sunt primele două fapte ale credinței lui. Apoi *rămâne* acolo; aceasta este a treia. Rămâne acolo ca într-o țară străină unde trăiește ca un călător, fără un loc care să-i aparțină. Rezultatul este pentru el o binecuvântare imensă. Ochii credinței lui neavând nici un obiect pe care să se bazeze aici jos, se ridică spre cer și văd acolo un oraș care are temelii, al cărui arhitect și întemeietor este Dumnezeu. Credința lui se leagă de aceasta. Cunoaștem mai bine decât El ce este noul Ierusalim; cunoaștem toate splendorile ale căror detalii nu i-au fost revelate, dar ne bucurăm de ele cum se bucura credința lui? Pentru ca să fie astfel, trebuie ca asemenea lui, inimile noastre să nu fie împărțite între pământ și cer. Acum Dumnezeu îi face promisiuni pe care credința lui le apucă. Ele sunt toate concentrate asupra unei singure persoane, asupra unui fiu unic, Isaac al său. O posteritate numeroasă ca stelele cerului va ieși din acest copil.

Bucuria lui Avraam este la culme. Dar într-o zi, Dumnezeu îi zice: Du-te la Moria; îl vei aduce ca jertfă pe fiul tău Isaac. Cum trebuia să fie o asemenea poruncă pentru inima lui de tată! Avraam nu face nici o obiecție, nu-L imploră pe Dumnezeu să-l cruțe; nu-l vedem nici plângând, nici lamentându-se, nici jelind ziua și noaptea. Prin credință, acceptă fără să ezite să facă acest sacrificiu. El spune doar: „Va îngriji” (Genesa 22:8) deoarece credința lui nu se îndoiește de promisiunea lui Dumnezeu și lasă în grija lui Dumnezeu împlinirea ei. Pentru că Mi-a zis: „În Isaac ți se va numi sămânța” (Genesa 21:12), trebuie, se gândește el, să o primesc în înviere. Avraam adaugă o faptă nouă la faptele lui de credință, se duce la Moria și atribuie acestui lucru promisiunea lui Dumnezeu cu privire la Hristos.

Să consultăm acum Genesa: vom mai afla de acolo multe lucruri despre faptele de credință ale lui Avraam. Să luăm capitolul 13. Ni se întâmplă adesea să nu alegem calea lui Dumnezeu și atunci avem de trecut prin experiențe teribile. Astfel Avraam alege Egiptul, dar află curând că această alegere nu este o faptă de credință, de aceea la întoarcere nu coboară în Câmpia Iordanului. Îi zice lui Lot: Alege tu, eu mă încredințez lui Dumnezeu, și această lucrare a credinței găsește o abundentă răsplată spirituală. În capitolul 14, un dușman puternic îl ia ca prizonier pe nepotul lui Avraam. Acesta din urmă nu are decât câțiva oameni cu care să se împotrivescă acestei armate numeroase. Nu ezită, deoarece lucrează prin credință. După ce a renunțat prin credință la a se stabili în lume, luptă prin credință, obține victoria și îl eliberează pe fratele lui.

Sosit la Sodoma, Melhisedec vine înaintea lui, pentru că Dumnezeu vroia să-l întărească, după victoria sa, pentru a-l face capabil să se împotrivescă prin credință vicleniilor dușmanului. Împăratul Sodomei îi oferă bunuri multe, el răspunde: Nu voi lua nimic de la tine. Completează astfel lucrarea credinței, și o face fără nicio ezitare. Refuzase să aleagă și refuză acum să primească ceva de la lume. Nu merg mai departe, pentru că am mai putea continua mult timp. Voi adăuga totuși că lucrarea credinței lui Avraam se arată și când este vorba de familia lui și găsesc aceasta foarte important. Toate experiențele lui pe calea credinței îl fac a dori ca Isaac al său să urmeze aceeași cale de despărțire unindu-se strâns cu familia credinței. Aceasta ne smerește când ne gândim la familiile noastre. Avem destulă tărie a credinței pentru ca toți ai noștri să se îndrepte în aceeași direcție? Dacă o urmăm noi înșine cu credincioșie și fără să ne poticnim, să fim siguri că vom găsi la copiii noștri inimi dispuse, ca cea a lui Isaac, să umble pe ea.

„Aducându-ne aminte neîncetat de lucrarea credinței voastre” (v.3). Tocmai am văzut-o pe cea a lui Avraam, dar am putea, pe bună dreptate, să privim cu luare aminte la cea a multor alți slujitori ai lui Avraam. De la convertirea lui, apostolul Pavel ne furnizează un exemplu admirabil. Găsim, și mai bine, exemplul Domnului Isus Însuși. El a împlinit de la început, fără slăbiciune și neobosit, lucrarea credinței, o lucrare absolut completă, un ansamblu desăvârșit la care nu rămâne nimic de adăugat, de aceea este numit Căpetenia și Desăvârșirea credinței: Cel care a ajuns, fără nici o slăbiciune până la limita extremă a activității credinței. În istoria lui Avraam, chiar în istoria apostolului Pavel, întâlnim mai mult de o lipsă; dar cu atât mai mult în a noastră! Pentru a găsi mijlocul de a împlini, fără a ne clătina, lucrarea credinței, să privim la Isus. Lucrarea Lui decurgea într-o încredere desăvârșită în Dumnezeu. Să-I zicem lui Dumnezeu ca El: „M-am încrezut în Tine!”.

5 Roadele convertirii: osteneala dragostei și răbdarea speranței

Al doilea rod al convertirii este numit: „osteneala dragostei”. Osteneala este *activitatea în slujire*. De-abia convertiți, tesalonicenii intraseră în slujba lui Dumnezeu și își dăduseră toată silința. Cum lucrarea lor avea ca punct de plecare credința, tăria lucrării lor era dragostea. Dragostea se arată în multe și felurite moduri. Într-adevăr, dragostea creștinilor nu este numai dragostea care îi unește pe unii cu ceilalți, legătură minunată, pentru că cel care face experiența slujirii de dragoste față de frații săi poate să vorbească despre aceasta ca partea cea mai scumpă a

activității lui. Dar lucrarea noastră de dragoste se adresează și lumii, păcătoșilor, tuturor oamenilor, pentru că sfera de activitate în care suntem introduși, este imensă. Apostolul Pavel, mergând să ducă Evanghelia lumii, putea să zică: „Dragostea lui Hristos ne contrânge”; dragoste care nu numai că era dragostea lui pentru Hristos, ci cea a lui Hristos Însuși. Am învățat să cunoaștem dragostea, nu contemplând-o în inimile noastre, ca misticii – biată contemplare – ci am văzut, în Persoana și lucrarea Mântuitorului, dragostea divină în desăvârșirea ei. Dacă dragostea lui Hristos, turnată în inima mea de Duhul Sfânt, a coborât către mine, ea urcă din inima mea către El, ca spre ținta ei; Îl iubesc pe Cel care mă iubește; relații de dragoste mutuală există între noi și aceasta este ceea ce Cuvântul numește „dragostea dintâi”. Sufletul meu, învățând să-L cunoască pe Domnul, se întoarce către El, răspuns natural la ceea ce inima Lui conține pentru mine. Isus este satisfăcut să vadă, la preiubiții Lui, sentimente care răspund alor Sale. Aceasta este exprimat în profetul Ieremia, cu privire la Israel: „Mi-aduc aminte de tine, de prietenia tinereții tale, de dragostea ta când erai logodită, când Mă urmași în pustiu, într-un pământ nesămănat. Israel era sfânt pentru Domnul, cel dintâi rod al venitului Său (Ier. 2:2,3).

Să nu uităm că Biserica ocupă un loc mult mai intim în inima lui Hristos. Domnul Își găsea plăcerea în cei pe care-i salvase din Egipt, îi răscumpărase, îi sfințise pentru El; îl vedea pe Israel împodobit cu har, ca pe tânăra Lui soție, și putea să zică: „Ce frumoase sunt corturile tale, Iacove, și locașurile tale, Israele! (Num. 24.5). Își revărsa dragostea asupra poporului Său ca roua Hermonului; dar aceasta nu era tot: „Își amintea de dragostea logodnei Sale”. În prospețimea minunată a acestei relații, de curând stabilită, Domnul găsisse, la Soția Lui, o dragoste care răspundea la a Sa. Atunci, niciun devotament nu părea imposibil preaiubitei Lui; greutățile, ariditatea drumului, nu erau nimic pentru ea; prima dragoste o atrăgea în mod irezistibil lângă El: „Trage-mă! Să alergăm după tine!” (Cânt. 1:4). La fel a fost în primele zile ale Bisericii: adorarea dragostei nu a părăsit inima Soțului; această inimă nu s-a schimbat, pentru că El este etern același, dar dragostea noastră dintâi s-a pierdut repede; afecțiunea noastră, vai! s-a răcit, inima Soției s-a schimbat! Ce motiv de smerenie pentru noi! A gândi, că în prezența dragostei lui Hristos, nu mai este în inimile noastre ca la tesaloniceni, această lucrare a dragostei dintâi, având ca obiect pe Domnul Isus, slujirea preaiubiților Săi și dorința de a duce lumii vestea bună a harului Său, ce tristă constatare! Lucrarea dragostei dintâi nu mai există în Biserică; totuși să nu fim descurajați, există. Să nu o căutăm în Adunare, sau la frații noștri, oricât de devotați ar fi; ar însemna să ne expunem la decepții. Să o căutăm în Persoana Domnul Isus. El Însuși zice: „Tatăl Meu până acum lucrează, și Eu lucrez” (Ioan 5:17). Lucrarea Lui de dragoste a durat toată viața Sa aici jos și activitatea Lui, în cuvânt sau în faptă, nu a avut alt caracter. Toate minunile Lui (în afară de una singură și nu fără motiv): „Eu lucrez” nu vorbește numai de minunile Lui, ci de ceea ce face în inima și în conștiința oamenilor. Când femeia păcătoasă vine la El, nu face o minune, ci lucrează în inima ei pentru a-i face cunoscută iertarea păcatelor ei și mântuirea, și pentru ca această inimă să-I răspundă printr-o mare dragoste. Când femeia adulteră Îi este adusă, Își împlinește lucrarea de dragoste sustrăgând-o de la condamnarea lui Dumnezeu și a oamenilor. Când Petru zice: „Pleacă de la mine, pentru că sunt un om păcătos” (Luca 5:8), acesta este rodul lucrării dragostei în conștiința lui, ca să poată primi răspunsul: „Nu te teme, de acum vei fi pescar de oameni” (Luca 5:10). Această lucrare a Domnului este una dintre marile frumuseți ale Evagheliei. De la primii Săi pași în această lume, până la sfârșit, Îl găsim, îndurând totul, setea, foamea, oboseala, insomniile, bănuielile, disprețul, ura, pentru a-Și împlini osteneala dragostei. Suferințele fizice ale oamenilor Îl umplu de compasiune, și are remediul lor, dar cu atât mai mult suferințele lor morale sub robia lui Satan, sub greutatea păcatului și a morții! Viața Lui este plină de această osteneală a dragostei, dar cum să vorbești de ea fără să ajungi la cruce, la încununarea osteneții dragostei Lui, aici jos? Aceasta este „osteneala sufletului Său”, al cărei rod îl va vedea când îi va avea pe ai Lui etem cu El în gloria care le este dobândită prin osteneala Lui. Atunci osteneala Lui se va sfârși: „Se va odihni în dragostea Lui” (Țefania 3:17). Să privim la El, pentru a cunoaște osteneala unei dragoste

care depășește orice pricepere, osteneală pe care ne-o descoperă viața Lui, și moartea Lui, și jertfa Lui înaintea lui Dumnezeu!

Să privim cu luare aminte acum al treilea rod al convertirii „răbdarea speranței în Domnul nostru Isus Hristos” (v.3).

Cuvântul „răbdare” implică întotdeauna suferință. A fi răbdător înseamnă a suferi, fără a căuta să-i pui capăt, în vederea unei ținte pe care aștepti să fie atinsă. Cum am spus mai sus, dragostea, alimentându-se de la sursa care este inima lui Hristos, se multiplică la infinit și se mărește, chiar prin natura ei, pentru tot felul de obiecte. Când este vorba de speranță, găsim exact contrariul; se concentrează asupra unui singur obiect, Isus Hristos, pentru că numai El este demn de a o atrage. Mii de creștini ignoră această speranță; au speranță, adesea puțin sigură în ochii lor, de a fi cu Isus în cer, când vor muri, dar cu totul alta este speranța „în Domnul nostru Isus Hristos”, așteptarea venirii Lui, siguranța că vine El Însuși în Persoană, El, Fiul lui Dumnezeu, pentru a ne răpi la El. Apostolul și tesalonicenii considerau orice obstacol la speranța lor ca demn de dispreț. Se zice, în Epistola către Evrei: „Noi care am alergat la adăpost, ca să apucăm speranța pusă înainte” (Evrei 6:18). Cum tesalonicenii, scăpând de judecată, nu aveau decât un gând: să-L aștepte pe Domnul Isus, evreii nu aveau decât un țel: să-L aștepte în sanctuarul în care mersese înaintea lor.

Vremurile nefaste pe care le traversăm ne deschid un câmp vast pentru osteneala dragostei, dar și pentru răbdarea speranței. Sentimentul judecăților lui Dumnezeu asupra lumii ne împing să nu dorim decât un lucru: ca Domnul să completeze, prin aceste calamități, numărul aleșilor Lui, pentru ca să poată sosi slipa venirii Lui. Nu așteptăm deloc reinstaurarea păcii pe pământ, nici chiar, la sfârșitul atâtor jeli și dureri, un timp de odihnă durabilă în această lume. Nu, Domnul ne zice: „Eu vin curând” (Apoc.3:11). Dacă trebuie, să îndurăm cu răbdare alte încercări, în speranța apropiatei Lui întoarceri. Dar să nu uităm că dacă vrem să cunoaștem „răbdarea speranței”, o găsim desăvârșită în Domnul nostru glorificat, la dreapta lui Dumnezeu. El așteaptă cu răbdare: El zice Filadelfiei: „Ai păzit cuvântul răbdării Mele” (Apoc. 3:10). El așteaptă ca Tatăl să dea un semn, cunoscut numai de El, care să-I permită lui Isus să se ridice de pe tronul Său și să vină înaintea alor Săi pe nori. El nu are decât o dorință: să-Și aibă Soția lângă El. Iată nouăsprezece secole de când așteaptă clipa în care se va putea „înveseli de ea cu un cântec de biruință”. El laudă Filadelfia (și Dumnezeu vrea să ne laude și pe noi) pentru că are aceeași speranță, aceeași răbdare ca El, răbdare pe care a luat-o din Cuvântul Său. Preaiubiților, dorim noi venirea Lui, în același fel în care dorește El să ne aibă cu Sine pentru totdeauna?

6 Capitolul 2 – Cum să regăsim dragostea dintâi

Am văzut în cealaltă zi că Biserica nu a păzit mai bine dragostea ei dintâi decât o făcuse Israel. În virtutea necredincioșiei ei, amenințarea: „Și-ți voi lua sfeșnicul din locul lui”, pronunțată în Apocalipsa 2:5 asupra Bisericii din Efes, va fi cu siguranță împlinită asupra Bisericii responsabile. Aceasta din urmă va lua sfârșit, va fi vărsată din gura Domnului, apoi nimicită, atunci când toate elementele ei vii, Biserica, Trupul lui Hristos, soția lui Hristos, vor fi primite în glorie.

Gândul unei restaurări, unei restabiliri a Bisericii responsabile aici jos, este complet antiscriturală. Ea nu va fi reclădită; toată istoria ei se va termina prin apostazia finală a mărturisirii creștine.

Totuși Cuvântul ne arată că în mijlocul acestei stări de ruină, consecință inevitabilă a părăsirii dragostei dintâi, o Rămășiță credincioasă, pe care o vedem formându-se în Tiatira – *ceialți* „care sunt în Tiatira” (Apoc. 2:24) singurii pe care Isus îi aprobă – va aduce mărturie pentru Domnul până la venirea Lui. Fără ca „dragostea dintâi” să fie împlinită de această Rămășiță, cum era la început, găsim la ea (Apoc. 2:19) „o dragoste” mai prețioasă și mai aproape de sursa ei decât „lucrarea” din Efes; „o credință” care, adresându-se direct lui Hristos, are mai multă valoare decât „faptele” Efesului. Totuși, la Tiatira, răbdarea nu mai este „răbdarea speranței” care era la

Efes. Această stare a Tiatirei arată deci o trezire incompletă a unei Rămășițe în mijlocul declinului, dar o trezire de care Domnul ține cont, promițând venirea Lui și posesia Stelei de dimineață (v.28) celui care va învinge.

Dacă trecem de la Biserica din Filadelfia, întâlnim acolo din nou câteva trăsături ale dragostei dintâi, însoțite de un progres sensibil al stării Rămășiței din Tiatira. Isus găsește în Filadelfia, în ciuda extremei ei slăbiciuni, o oarecare realizare a ceea ce Adunarea ar trebui să fie, fără să fie o reclădire a Adunării însăși. Filadelfia, fără tărie, fără autoritate, găsește aceste lucruri în Cel care, au autoritate, posedă forța pentru a o susține. Filadelfia realizează în starea ei de decădere trăsăturile morale ale Adunării, și aduce roadele ei, nu complete, ca în Biserică la începutul ei, dar potrivite pentru a atrage aprobarea Domnului. Astfel găsim acolo, nu lucrarea completă a credinței, ci credința în Cuvântul lui Hristos și în Numele Lui în timpul absenței Lui; nu lucrarea dragostei, ci dragostea de frați, înscrisă în acest nume al Filadelfiei, și cunoștința dragostei lui Hristos: „Eu te-am iubit” (Apoc. 3:9). Totuși Filadelfia este caracterizată în special de „răbdarea speranței în Domnul nostru Isus Hristos”, care lipsea complet Efesului și era încă necunoscută Rămășiței din Tiatira în timpul formării ei. „Ai păzit cuvântul răbdării Mele”, îi zice Domnul, și adaugă: „Eu vin curând; ține cu tărie ceea ce ai” (Apoc. 3:10,11).

Starea actuală a unei Treziri în creștinism nu este deci „dragostea dintâi regăsită, ci o realizare parțială a ceea ce trebuie să fie, cu privire la speranța venirii lui Hristos. Dacă Rămășița actuală ar avea pretenția, reunind pe copiii lui Dumnezeu, să restabilească aici jos unitatea vizibilă a trupului lui Hristos, ar comite o mare eroare. Din punct de vedere istoric, Filadelfia este pe cale să degenereze în Laodiceea, și nu are nimic altceva de așteptat. Copiii lui Dumnezeu, invitați să se adune pe baza unității trupului lui Hristos, ai cărui membri sunt toți, au refuzat să o facă. Mărturia Filadelfiei va dura până la sfârșit, dar dacă, în calitate de întreg, putea face să se nască la început, la neștiutori, iluzii de restaurare ecleziastică, aceste speranțe au fost repede dezamăgite. Nu mai mult decât Israel (Is. 49:5), Biserica nu s-a adunat nici nu se va aduna. În privința aceasta, mărturia actuală a Filadelfiei nu este altceva decât o mărturie a ruinei. Suntem acolo în zilele cât trăim. Laodiceea care va fi în cele din urmă respinsă, se adună pe un principiu diametral opus celui al Trupului lui Hristos. Dar rămâne un lucru, caracterizând întodeauna mai mult evlavia în vremea prezentă. Domnul a zis: „Eu vin curând”, și sfinții din Filadelfia, păstrând Cuvântul lui Hristos, realizând această așteptare cu „răbdarea speranței în Domnul nostru Isus Hristos”.

Cuvintele: „Ți-ai părăsit dragostea dintâi (Apoc. 2:4), ni se adresează deci nouă, astăzi ca și odinioară, și cum am avut dreptate de a fi profund smeriți și de a mărturisi această ruină, pentru că facem parte și din Biserica responsabilă aici jos. Vom fi noi descurajați de aceasta? Nu vom putea niciodată să regăsim roadele binecuvântate care străluciau cu o strălucire atât de vie în zilele adunării din Tesalonic? Răspunsul este foarte mângâietor. Dacă, în calitate de adunare, chiar ținând cont de toate Trezirile, am eșuat în totalitate și am recăzut la același nivel, dragostea dintâi poate fi regăsită și menținută individual. Constatăm aceasta în al doilea capitol al epistolei noastre pe care l-am citit în această seară. Apostolul Pavel este un exemplu pentru aceasta: el nu și-a părăsit niciodată dragostea dintâi. Este deci posibil pentru fiecare dintre noi să realizăm roadele convertirii lui, cum aceasta a avut loc la începutul vieții creștine în Adunarea tesalonicenilor.

Găsim în acest capitol „lucrarea credinței” la Pavel. Să plecăm urechea la ce ne spune: suferise după ce fusese insultat în Filipi; îndrăznise să vestească Evanghelia lui Dumnezeu cu multe lupte; nu căutase să placă oamenilor, ci lui Dumnezeu care încearcă inimile; Dumnezeu îi era martor că nu a fost niciodată cu vorbire lingușitoare, nici cu lăcomie ascunsă, nici n-a căutat glorie de la oameni. De la un capăt la celălalt al vieții lui, lucrarea credinței Îl avusese pentru el pe Isus Hristos ca punct de plecare. Așa „lucrare a dragostei” era la fel de remarcabilă. „Am fost blânzi în mijlocul vostru”, zice el, „așa cum o doică își îngrijește cu drag copiii. Astfel, plini de dragoste pentru voi, ne găseam plăcerea să vă dăm... propriile noastre vieți, pentru că ne erați preaiubiți. Pentru că, fraților, vă amintiți osteneala și truda noastră: lucrând noapte și zi, spre a nu împovăra pe cineva dintre voi, v-am predicat Evanghelia lui Dumnezeu” (v.7-10).

Această lucrare a dragostei față de tesaloniceni se arată chiar în ocupațiile exterioare și zilnice ale apostolului. Pavel era în mijlocul lor ca un tată care își iubește proprii lui copii, ca o doică care îi iubește mult. Avea totodată o dragoste tandră și o dragoste puternică, capabilă să întreprindă ceea ce tandrețea singură n-ar fi putut face.

În ulimele versete ale capitolului, găsim „răbdarea speranței”. „Pentru că cine ne este speranță, sau bucurie, sau cunună a laudei? Nu sunteți chiar voi înaintea Domnului nostru Isus, la venirea Sa? Pentru că voi sunteți gloria și bucuria noastră” (v.19-20).

Apostolul avea să aștepte cu răbdare realizarea speranței sale când toți scumpulii lui tesaloniceni vor fi cununa glorioasă a slujbei lui la venirea Domnului. Aștepta neîncetat această venire pentru a vedea roadele slujirii lui. Răbdarea speranței era astfel încât îi ajungea să încredințeze momentul răsplătirii unui viitor, întotdeauna prezent în ochii săi, dar foarte îndepărtat poate, când Domnul pe care-L aștepta va veni să-i strângă la El pe toți preaiubiții Lui. Această răbdare a speranței caracteriza toată viața apostolului, atât de bine încât în clipa părăsirii cortului său spera încă și putea să zică: „De acum îmi este pusă înainte cununa dreptății... și nu numai mie, ci și tuturor care iubesc arătarea Sa” (2 Tim. 4:8). Avea să intre în prezența Domnului unde nu va avea răsplata slujirii lui decât la această apariție care va constitui al doilea act al venirii lui Hristos.

Să ne străduim să răspundem individual, cu credincioșie, la scopul Domnului: vrea să facem roadele dragostei dintâi pentru Dumnezeu și pentru El, până în clipa, așteptată zilnic, în care va veni să ne ia la El.

7 Capitolul 2:11,12 – Umblarea

Revin la versetele 11 și 12 din cap.2 pentru a vă vorbi despre umblarea, și într-adevăr nu vom putea niciodată să pătrundem principiile care trebuie să o guverneze.

Mărturia creștină, fie individuală, fie colectivă, îmbracă aspecte diverse ale bătăliei, ale luptei, ale umblării și ale purtării.

Bătălia este lupta împotriva unei părți adverse sau dușmane care caută să ne domine sau să-i stăpânească pe frații noștri, sau să țină oamenii în robie – sau în sfârșit să ne răpească bunurile și să ne împiedice să intrăm în posesia lor. Mersul este efortul energetic care ne poartă înainte, neținând cont de oboseala și depășind toate piedicile, pentru a atinge ținta și a obține premiul. Umblarea nu este efort, nici luptă, ci un mers înainte constant în aceeași direcție. Acest act se petrece în public și publicul îl judecă sau îl apreciază; de asemenea cel care umblă evită din obișnuință pașii greșiți sau căderile care l-ar compromite sau ar avea consecințe periculoase. Aplicați această noțiune umblării creștine, veți găsi că ea cuprinde mărturia noastră zilnică, felul nostru de a ne comporta în această lume în prezența oamenilor. La fel precum purtarea, umblarea are ca țintă să aducă onoare numelui pe care-l purtăm, caracterul pe care-l reprezentăm în public. A urma sau a umbla pe urma cuiva este puțin diferit. Înseamnă a lua pe un altul ca ghid al umblării noastre, fără a-l pierde din vedere, să ne potrivim pasul după al lui, să ne conformăm umblarea după a lui, a-l lua într-un cuvânt ca model. Purtarea are un aspect mai general decât umblarea, fără totuși să fie separată de ea în mod obișnuit. Ea este maniera de a ne comporta față de oamenii cu care intrăm în relație sau în diversele împrejurări pe care le traversăm.

Ori eu găsesc, în Cuvânt, că umblarea noastră creștină trebuie să fie condusă în primul rând de trăsăturile vieții divine pe care le posedăm. Dându-ne viața și făcând din noi copiii Lui prin credință în Isus, Dumnezeu ne-a dat propria Sa natură și ea trebuie să ne conducă. Posedăm mai întâi, și este prima trăsătură a vieții noastre, puterea acestei vieți, care este Duhul Sfânt. În consecință, apostolul spune, în cap. 5 al Epistolei către Galateni, versetele 19-21, „faptele cărnii”, fatale celor care le împlinesc, și „roada Duhului” pe care o poate întotdeauna aduce creștinul eliberat, pentru că El a „răstignit carnea împreună cu patimile și cu poftetele” (Gal. 5:24). Această roadă trebuie să caracterizeze umblarea noastră, de aceea Pavel adaugă: „Dacă trăim în Duh, în Duh să și umblăm” (Gal. 5:25). Aceasta ne face să reflectăm și ne judecă în ceea ce privește viața noastră zilnică. Pune umblarea noastră în lumină această roadă a Duhului: „dragoste, bucurie, pace,

îndelungă-răbdare, bunătate, facere de bine, credincioșie, blândețe, înfrânare” (Gal. 5:22). Dacă nu stau așa lucrurile, să ne smerim și să-I cerem cu stăruință lui Dumnezeu să ne dea să le aducem. – În cap. 5 al Epistolei către Efeseni (v.2), găsim dragostea ca a doua caracteristică a vieții divine care este dragostea, și această dragoste este vărsată în inimile noastre de Duhul Sfânt. Aici reflectez din nou serios cu privire la mine însumi. Am umblat astăzi în dragoste, în această dragoste care este plină de bunătate, fără invidie, fără lăudăroșenie, fără îngâmfare, fără egoism, în această dragoste care suportă toate, crede toate, speră toate, rabdă toate, sau în egoism, în căutarea intereselor mele, în criticarea fraților mei, în indiferența față de starea păcătoșilor? Care este deci modul de a mă debarasa de tot ceea ce, în aceasta, împiedică umblarea mea? Modul de a-L urma pe Hristos, de a vedea cum „ne-a iubit și S-a dat pe Sine pentru noi” (Gal. 2:20), de a-L lua ca model. Tot secretul unei umblări credincioase se găsește într-un atașament real al inimii față de Hristos. A fi ocupat cu El, cu o afecțiune sinceră, ne transformă în imaginea Lui. – În versetul 8 al aceluiași capitol 5 din Efeseni, găsim o a treia trăsătură a vieții pe care o posedăm. Dumnezeu este nu numai dragoste, ci și *lumină*, și suntem lumină în Domnul, de aceea apostolul zice: „Umblați ca niște copii ai luminii”. Cum spusese Isus: „Eu sunt lumina lumii” (Ioan 8:12), le zice ucenicilor Lui: „Voi sunteți lumina lumii” (Mat. 5:14). Trebuie deci să facem să strălucească această lumină ca El. Nu poate fi nici o legătură între ea și întuneric. A patra caracteristică a vieții divine este adevărul. Ori adevărul este Hristos, Cuvântul Lui și Duhul Lui. De aceea trebuie să arătăm această caracteristică. Apostolul Ioan o aprecia foarte mult, când zicea: „M-am bucurat foarte mult că i-am găsit pe unii din copiii tăi umblând în adevăr” (2 Ioan 4).

Dar iată o a doua chestiune de mare importanță: *Umblarea noastră* creștină trebuie să fie demnă de relațiile noastre. Este ceea ce găsiți în primul rând în epistola care face subiectul discuțiilor noastre. Apostolul îi îndeamnă pe copiii lui în credință, în cap. 2:12, să umble „într-un chip vrednic de Dumnezeu” care îi „cheamă la Împărăția și gloria Sa”. Nu este acesta un adevăr foarte înalt? Dumnezeu suveran, Creatorul și Păstrătorul tuturor lucrurilor, ne cheamă la demnitatea supremă de a lua parte la Împărăția și gloria Lui! Caracterul nostru trebuie să fie reflectarea caracterului Său și trebuie să umblăm în conștiința unei demnități care ne ridică deasupra anturajului nostru tot atât cât cerul este de sus față de pământ. Dacă, pe de o parte, tesalonicenii aveau de umblat în demnitatea de fii ai lui Dumnezeu, moștenitori ai gloriei Sale supreme, ei trebuiau pe de altă parte, să-L slujească pe Dumnezeu cel viu și adevărat cu caracterul smerit care se potrivește unor slujitori (1:9). Așa era prima lor relație.

O a doua relație îi caracteriza, cum am văzut în capitolul 1. Îl aveau pe Isus ca Domn și El avea toate drepturile asupra lor. Dar Epistola către Coloseni (1:10) ne prezintă această relație în raporturile ei cu umblarea noastră. În Epistola către Tesaloniceni, relația cu Dumnezeu era prima care a fost cunoscută de acești copilași în credință: colosenii erau mult mai avansați în cunoștință. Biserica, trup al lui Hristos, nu era deloc pentru ei o taină, dar riscau să piardă din vedere Capul Trupului, de aceea apostolul nu le vorbește decât de Domnul, și datoria lor consta în a *umbla* „într-un chip vrednic de Domnul, în toate plăcuți Lui, aducând rod în orice lucrare bună și crescând prin cunoașterea lui Dumnezeu”.

Iată în sfârșit o a treia chestiune: *Umblarea noastră* trebuie să fie demnă de privilegiile pe care le posedăm. Primul capitol al Epistolei către Efeseni ne zice că am fost aleși „în El mai înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără pată înaintea lui, în dragoste” (v.4). Dumnezeu ne destinează să fim pentru eternitate precum Hristos Însuși, în prezența Lui. Nu am atins încă această desăvârșire, dar Isus o posedă, în timp ce creștinul cel mai înaintat nu o va putea niciodată pretinde aici jos. Dar este aproape clipa când vom fi în prezența lui Dumnezeu, precum Hristos Însuși, nu numai, ca astăzi, în Hristos, ci cu Hristos înaintea lui Dumnezeu, și având parte de propriile Lui desăvârșiri, pentru că vom fi asemenea Lui. De aceea apostolul îi îndeamnă pe efeseni în capitolul 4, versetul 1, să umble „într-un chip vrednic de chemarea” la care au fost chemați. Le poruncește să răspundă prin purtarea lor, în această lume, la privilegiul în a căror bucurie definitivă vor intra, asemenea unui prinț moștenitor care, înainte de a lua și în stăpânire demnitatea regală, este deja

considerat de toți ca demn de a i se da onoare. Avem nevoie să fim îndemnați să realizăm aceasta în mod constant. – Mai găsiți, în Fil. 1.27, ceva asemănător: „Purtați-vă într-un chip vrednic de Evanghelia lui Hristos”. Filipenii aveau privilegiul de a fi păstrătorii Evangheliei, a acestei minunate vești bune, care pleacă de la iertarea păcatelor pentru a duce la glorie, și trebuiau să se poarte în consecință.

Trebuie deci să avem permanent în vedere caracterul nostru, relațiile și privilegiile noastre, și să le înțelegem prețul și măreția, pentru ca umblarea noastră să corespundă. Ce frumos este să vezi un creștin care umblă în această lume într-un mod potrivit tuturor acestor binecuvântări: într-o zi Îl va auzi pe Isus zicându-i: Vei umbla cu mine în haine albe, pentru că ești vrednic! (Apoc.3:4). Nu este adevărat că ar trebui să avem mai mult sentimentul înălțimii binecuvântărilor noastre? Acest sentiment nu exclude nicidecum, am zis, evlavie, pentru că ea face parte din umblarea creștinului în urma Stăpânului Său; dar demnitatea creștină este partea celui ale cărui relații, caracter și interese sunt în întregime în afara lumii, pe care o străbate ca un străin ceresc, pe urmele Mântuitorului Său. Isus nu avea nici o patrie în această lume. Avea un loc de naștere, dar patria Lui era cerul. El era „Fiul Omului care este în cer” și umbla în consecință. Să facem ca Ioan Botezătorul: „Să-L privim umblând” și să-L urmăm cu conștiința demnității noastre cerești.

8 Capitolul 3 – Credința, speranța și dragostea

Credința, speranța și dragostea, cele „trei virtuți teologice”, cum le numesc oamenii, nu sunt decât daruri ale harului, puse de Duhul lui Dumnezeu în inima omului la convertirea lui, și fără de care nu am putea nici avea, nici menține relații cu Dumnezeu, Tatăl nostru, și cu Isus Hristos, Mântuitorul nostru. Credința primește Cuvântul lui Dumnezeu și Îl apucă pe Isus pe care acest Cuvânt ni-L revelează, dragostea lui Dumnezeu, turnată în inimile noastre, ne leagă de Hristos, speranța are ca țintă și ca obiect venirea Sa. Dar păstrarea acestor daruri fiindu-ne încredințată, nu putem, neglijând folosirea lor, să le lăsăm să slăbească, fără a ne expune celor mai mari pericole. Pentru a le menține în prospețimea și puterea lor inițiale, trebuie să veghem să le ținem permanent în legătură cu Persoana lui Hristos. Dacă acest contact este pierdut, ele vor slăbi și vor coborî uneori la un nivel atât de scăzut încât am putea crede că asistăm chiar la ruina lor definitivă. Cuvântul ne învață că putem părăsi dragostea dintâi și coborî treptat până la moartea spirituală a Sardesului, că putem pierde speranța înjosindu-ne la nivelul unei lumi care nu a cunoscut-o niciodată. – Toate aceste „virtuți”, să observăm, sunt solidare sau întărită, fără ca celelalte să sufere o influență în bine sau în rău.

Dragostea este cea mai mare dintre aceste daruri, pentru că fiind însăși esența divină, „nu piere niciodată” (1 Cor. 13:8). Credința, convingerea despre lucrurile care nu se văd, va lua sfârșit când va fi schimbată în vedere. Speranța nu va mai avea motiv să existe când își va fi atins ținta și obiectul, avându-l pentru totdeauna. Dar, atât timp cât desăvârșirea nu este atinsă, și nu poate fi aici jos, aceste trei lucruri rămân inseparabil unite, conduse și dominate, ca să zicem așa, de dragoste: „Dragostea”, zice apostolul „*crede* toate, *speră* toate” (1 Cor. 13:7). Credința face prezente lucrurile pe care le sperăm; speranța alimentează credința; credința este întărită de dragoste. Această solidaritate este bine cunoscută de Satan care, ca un dușman periculos și viclan, își îndreaptă întotdeauna atacurile asupra aceleia dintre aceste „virtuți” pe care o supraveghem de obicei cel mai puțin sau pe care am neglijat-o poate momentan. El știe că ajunge să facă să cadă una pentru a antrena ruina celorlalte. Reușește astfel adesea să ne facă să suferim o înfrângere pe care ura lui împotriva lui Hristos estimează că poate fi definitivă. Nemaiputând, de la înviere, să-L atace direct pe Hristos, caută să-i distrugă pe membrii Trupului Său rupând legătura practică pe care o au cu Capul. Deci când își îndreaptă eforturile către una dintre aceste „virtuți”, când asupra alteia. În capitolul nostru, îl vedem slujindu-se de persecuții pentru a căuta să clatine *credința* tesalonicenilor. În epistola a doua, se folosește de necazul îngrozitor pe care-l traversau creștinii, pentru a-i face să creadă că ziua Domnului sosise deja și că trebuiau să-și părăsească speranța. Sforțarea Dușmanului de a clătina credința tesalonicenilor și pericolul care rezulta de aici pentru ei,

cauza mari temeri apostolului. Pentru a-și împlini mai ușor planurile, Satan reușise să-l împiedice pe Pavel să se ducă la Tesalonic (2.18). Nu ni se spune de ce natură era această împiedicare, dar este de ajuns să știm că această manevră îl reducea pe Pavel la nelucrare. Văzând pericolul amenințând și „nemairăbdând” (3:1) apostolul consimțise să fie lăsat complet singur la Atena și li-l trimisese pe Timotei, pentru a-i întări și a-i încuraja cu privire la *crediința lor* (v.2); dar, eliminându-l pe Pavel, Satan se pusese numaidecât la lucru pentru a face ca osteneala acestuia să fie în zadar în inima tesalonicenilor (v.5). Căuta să-i „ispitească” sugerându-le că încrederea, credința lor în Dumnezeu era zadarnică, pentru că nu-i scăpa de necaz. Aceasta trebuia să reducă la nimic, în același timp, Cuvântul lui Dumnezeu pe care li-l prezentase apostolul și pe care-l primiseră prin credință. Dar Dumnezeu îi ferise de acest pericol. Pavel le amintește că, atunci când era lângă ei, le spusese *dinainte* că vor avea de suferit necazuri; ei puteau deci să taxeze ca minciuni insinuările Adversarului.

Dumnezeu nu-i părăsea; ci se îngrijea, pe de altă parte de nevoia lor presantă trimitându-l pe Timotei, tovarăș de lucrare al lui Pavel, pentru a-i întări și a-i încuraja cu privire la *crediința lor* (v.2). Misiunea lui fiind îndeplinită, revine să-i aducă apostolului „vestea bună despre credința lor” (v.6), și de aceea *crediința* tesalonicenilor care îi cauzase atâtea neliniști devine un subiect de mângâiere pentru el. (v.7).

Dar nu numai credința lor îl mângâia pe apostol, ci și *dragostea lor*. Când dragostea este intactă, credința nu se expune unor pericole reale, pentru că dragostea *crede totul*. Erau totuși amenințări serioase dintr-o parte și din alta, de aceea apostolul vorbește de rugăciunile lui neîntrerupte ca Dumnezeu Însuși și Domnul Isus să-i deschidă drum către ei. Știe că din clipa în care Dumnezeu va fi capabil să-i împiedice calea și atunci va putea să împlinească ce lipsește credinței lor (v.10), punct slab prin care Dușmanul căuta să-i atingă, și pe care el îl cunoștea bine, stând întotdeauna la pândă să descopere defectul platoșei. Dar scăparea lor era *dragostea*: dacă ea le-ar prisosi – și apostolul cerea aceasta pentru ei – credința lor ar rezista cu succes la toate atacurile Adversarului. În acest cap.3, apostolul, dorind creșterea credinței și dragostei lor, le îndreaptă gândurile către venirea lui Hristos, când sfințenia lor practică va fi deplin realizată. Credința, dragostea și speranța se regăsesc deci aici, când este vorba de umblarea lor, ca în capitolul 1, unde este vorba de activitatea lor. Le vom vedea reapărând în cap.5, când va fi vorba de lupta creștină.

Să nu credem că, atunci când, prin harul lui Dumnezeu, vegherea și rugăciunile apostolului nimiciseră planurile Dușmanului, că acesta din urmă a renunțat la atacurile lui. În Epistola a doua către Tesaloniceni, îl vedem, cum am spus deja, întorcându-se pe altă parte și servindu-se de o nouă izbucnire a persecuțiilor, pentru a distruge speranța credincioșilor, căutând să-i convingă că ziua Domnului este *acolo*. Dacă ar fi ascultat această sugestie, ar fi renunțat la speranța venirii Domnului pentru a-Și lua sfinții, pentru că ea trebuia, după Cuvânt, să preceadă apariția zilei Domnului. Dacă ziua Domnului era acolo, așteptarea lor ar fi fost o pură himeră și Satan ar fi triumfat răpindu-le chiar obiectul speranței lor.

Dacă eșuează în atacurile lui împotriva credinței și speranței creștine, să fim siguri că va ataca dragostea și, lucru profund umilitor, și aici victoria lui are cele mai multe șanse de a fi decisivă. Întoarcerea prosperității exterioare, calmul urmând furtunii, îl antrenează pe creștinul neatent pe panta lumii și a lucrurilor care se găsesc în ea. Hotărârile lui Satan ne împing să ne facem stăpâni pe aceste lucruri; în curând ele ne umplu inima; sentimentele pentru Hristos se răcesc și ce se întâmplă atunci cu speranța și credința? În vremea de acum, părăsirea dragostei dintâi a nimicit speranța și credința în creștinătatea mărturisitoare. Cuvântul, ținta credinței, este părăsit, speranța a devenit literă moartă. Dar, harul lui Dumnezeu începe să renască în inima multora și merge în unire cu o reînnoire a credinței din Sfintele Scripturi. Această trezire ne dovedește că venirea Domnului este apropiată.

9 Capitolul 3:11-4:12 – Din nou umblarea

Suntem departe de a fi epuizat subiectul umblării creștine arătând cum am făcut în cealaltă zi, că este condusă de caracteristicile vieții divine pe care o posedăm, de relația noastră cu Dumnezeu și de privilegiile noastre. Capitolul pe care tocmai l-am citit ne arată, în parte cel puțin, în ce constă această umblare. Dar permiteți-mi o remarcă preliminară.

Deseori am făcut să reiasă că Epistola întâi către tesaloniceni introduce în toată purtarea noastră, pentru a o îndemna, gândul venirii personale a Domnului. De aceea la sfârșitul celui de-al doilea capitol, apostolul nu așteaptă răsplata lucrării lui decât la venirea Domnului Isus; numai atunci tesalonicenii vor fi arătați precum cununa gloriei acestui scump slujitor al lui Hristos. Aștepta cu răbdare acel moment, pentru că ni se poate întâmpla să lucrăm cu credincioșie tot timpul vieții noastre fără a recolta aici jos roadele muncii noastre pentru Domnul; dar aceasta să nu ne descurajeze. Lucrând pentru Stăpânul nostru, nu trebuie să recoltăm acum rodul: s-ar putea fără îndoială să ne fie acordat, dar ar putea și să lipsească. Unul sapă, altul seamănă și plantează, altul udă: trebuie timp pentru a vedea o creștere sau o recoltă. Nu se spune că plantele, udate de mâinile noastre, vor bucura privirea noastră cu multe flori sau fructe. Dacă Îi place Domnului să nu ne facă să le vedem, răbdarea noastră este încercată. Recoltând de obicei roadele activității noastre, inima mea slabă va fi dispusă să se glorifice și să-și găsească plăcerea în aceasta, în loc să aștepte recolta la venirea Domnului Isus.

La sfârșitul cap.3:11-13, găsim un alt aspect al venirii Lui. Acest pasaj prezintă o anumită dificultate pentru multe suflete, obișnuite să vadă în toate capitolele acestei epistole, venirea Domnului pentru a-i răpi pe ai Săi la El. Ori acesta nu este de fapt subiectul sfârșitului capitolului trei. Este adevărat că nu ne vorbește, ca în a doua epistolă, de *arătarea Sa* (sau epifanie), pentru că ne prezintă *venirea Sa* (sau perusie), dar *cu toți sfinții Săi*, ca la arătarea Lui. Este un adevăr ca să zicem așa intermediar între prima și a doua fază a venirii Domnului. În acest pasaj, după ce ne va fi luat în întâmpinarea Sa, Domnul ne va prezenta pe toți împreună cu El *înaintea Dumnezeului nostru și Tatăl*. Motivul acestei diferențe față de alte pasaje ale epistolei noastre este simplu. Acest pasaj de aici ne vorbește de responsabilitatea noastră creștină care nu este niciodată în raport cu venirea Domnului pentru a ne lua la El. Pe de altă parte, cuvântul „arătarea Lui”, desemnând momentul în care va veni în judecată cu toți sfinții Săi, nu poate fi folosit aici pentru că nu este vorba de judecată, ci de a apărea *înaintea lui Dumnezeu și Tatăl nostru* pentru a ajunge în sfârșit la rezultatul deplin al unei umblări fidele, împlinită din dragoste. Acesta nu este momentul când Domnul va apărea în mod public pentru a fi glorificat și admirat în toți cei care crezuseră (2 Tes. 1:10). În primul caz, îi introduce înaintea Tatălui, în al doilea, înaintea lumii. Aici apostolul cere pentru tesaloniceni, ca Domnul să-i facă să sporească și să prisosească în dragoste după cum el, Pavel, le dăduse exemplu. Nu aveau nevoie să fie îndemnați la aceasta, pentru că de la început dovediseră aceasta prin „osteneala dragostei” lor, dar apostolul dorea ca umblarea lor creștină să fie caracterizată de o prisosință a dragostei a unora față de alții, dragostea arzătoare între membrii familiei lui Dumnezeu fiind primul lucru care îi făcea să fie recunoscuți. Pavel dorea, pe de altă parte ca această dragoste să prisosească „față de toți” (v.12) și de el însuși, pe care dragostea lui Hristos îl constrângea să ducă vestea bună a mântuirii, le dăduse de asemenea acest exemplu. El realiza astfel caracterul Stăpânului său care, iubindu-i pe ai Săi, i-a iubit până la capăt, și a cărui dragoste se adresa tuturor păcătoșilor.

Această manifestare a dragostei în toată activitatea lor zilnică trebuia să le întărească inimile fără vină în sfințenie (v.13). Sfințenia este adevărata despărțire pentru Dumnezeu de toate lucrurile care puteau să împiedice legătura noastră cu El. Dacă dragostea, punând stăpânire pe inimă, se exercită din plin în ea, lumea nu mai poate să găsească loc în ea. Apostolul adaugă: „*fără vină în sfințenie*” (v.13). Privește înainte la clipa când această stare va fi realizată în deplina ei desăvârșire. Dacă nu poate fi realizată acum, va fi, nu numai în mod individual, ci pentru totalitatea sfinților când Domnul îi va prezenta „*înaintea lui Dumnezeu și Tatăl nostru*” (1:4). Atunci sfințenia desăvârșită, consacrarea absolută a Tatălui și a Fiului, va fi pe deplin arătată; atunci toți vor fi absolut fără vină; atunci toți vor fi capabili să pătrundă dragostea desăvârșită

(vedeți Ef. 5:27). Capitolul întâi al Epistolei către Efeseni ne arată că erau „aleși în El mai înainte de întemeierea lumii”, ca să fie „sfinți și fără pată înaintea Lui, în dragoste” (v.4). Acesta va fi, pentru eternitate, rezultatul alegerii noastre: vom fi asemenea lui Hristos. Apostolul îi îndeamnă pe tesaloniceni să realizeze, deja aici jos, această binecuvântare în cea mai mare măsură. El zice: „Ca să vă întărească inimile” (v.13), nu pentru că sunteți desăvârșiți în această lume, ci pentru că dragostea și sfințenia strălucesc din ce în ce mai mult în viața voastră creștină până în ziua desăvârșirii. În pasajul nostru, dragostea, în Iacov 5:8, speranța, și în Coloseni 2:7, credința, întăresc inima. Când Domnul va veni cu toți sfinții Lui, o sfințenie perfect în acord cu caracterul lui Dumnezeu se va arăta pentru vremurile eterne. „Înaintea lui Dumnezeu și Tatăl nostru” (1:4): este vorba de ceea ce Tatăl va vedea, și nu lumea. Apostolul dorește ca cei care sunt creștini să facă progrese continue în prezența Sa, astfel încât la venirea Domnului să fie înaintea Tatălui în desăvârșirea lor absolută, oricât de incompletă fusese până atunci în umblarea lor aici jos.

După cum am spus, se vorbește mult despre umblare în această epistolă, dar rețineți că întotdeauna, în Vechiul ca și în Noul Testament, credincioșii fideli sunt caracterizați de ea. De fapt umblarea, fiind viața în toate manifestările ei exterioare, are o mare asemănare cu puterea, deși aceasta din urmă are un înțeles mai larg. Singurul lucru care ni se spune despre Enoh este că „a umblat cu Dumnezeu” (Gen. 5:24). Aceste cuvinte sunt de ajuns pentru a descrie toată viața lui. Enoh era în public, în această lume, un tovarăș al lui Dumnezeu, imitându-L fidel în caracterul, gândurile și voia lui, și neavând o umblare independentă de El. Profetul Mica descrie și el această umblare: „Și ce altceva cere Domnul de la tine, decât să faci ce este drept și să iubești bunătatea și să umbli smerit cu Dumnezeul Tău?” (Mica 6:8). În acest pasaj, prima caracteristică a acestei umblări este dreptatea; a doua, o dragoste care se hrănește din dragostea lui Dumnezeu; a treia, în sfârșit, constă în a umbla cu smerenie cu Dumnezeul său. Absența egoismului, neîncrederea în sine, dependența, acestea sunt caracteristicile evlaviei. Trebuie ca umblarea noastră să arate dreptatea practică și integritatea, dragostea și uitarea de sine, care au fost caracterul lui Hristos pe pământ.

Să revenim la capitolul 4 al epistolei noastre. Cum am văzut în cap. 3:12,13, dragostea este caracteristica principală a activității creștine în mărturia noastră zilnică. Apoi vine sfințenia (3:13; 4:3,4,7,8), despărțirea de orice rău pentru a-i plăcea lui Dumnezeu. Cât de importantă este ea îndeosebi pentru tinerii care intră în viața creștină! De aceea Pavel îi zicea lui Timotei: „Fugi de poftele tinereții și urmărește dreptatea, credința, dragostea, pacea, cu cei care-L cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată” (2 Tim. 2:22). Moravurile de atunci erau cumplit de stricate, fiecare se deda în mod public poftelor lui și se glorifica de acest lucru; astăzi creștinătatea, cu puțin mai multă reținere, nu ne oferă un spectacol asemănător? Sfințenia se manifestă mai întâi cu privire la noi înșine: „Pentru că aceasta este voia lui Dumnezeu: sfințirea voastră, ca să vă feriți de curvie; fiecare dintre voi să știe să-și țină vasul în sfințenie și onoare” (v.3,4). Ea se arată apoi în raport cu legăturile conjugale „Pentru că Domnul nu ne-a chemat la necurăție, ci la sfințenie” (v.7).

Ea se arată în sfârșit în raport cu Dumnezeu. Ne-a „dat și Duhul Său cel Sfânt” (v.8). Acest Duh ne desparte de rău; am putea noi deci să consimțim să-L întristăm pe El, care a venit să-și facă locuința la noi? În 1 Petru 1:14-16, găsim aceleași adevăruri cu privire la sfințenia umblării creștine: „Nepotrivindu-vă poftelor de mai înainte, din timpul neștiinței voastre; ci, după cum Cel care v-a chemat este sfânt, fiți și voi sfinți în toată purtarea; pentru că este scris: „Fiți sfinți, pentru că Eu sunt sfânt”.

În vers. 9-10, apostolul revine din nou asupra dragostei frățești, atâta importanță are această caracteristică a umblării. Nu pentru a le-o prescrie, pentru că despre dragostea frățească nu aveau nevoie să le scrie, ci pentru a-i îndemna să sporească în ea, pentru că umblarea creștină propriu-zisă implică un progres continuu: „Voi înșivă sunteți îndemnați de Dumnezeu să vă iubiți unii pe alții... Dar vă îndemnăm, fraților, să prisosiți și mai mult” (v. 9, 10).

O ultimă trăsătură, activitatea și munca zilnică, caracterizează aici umblarea creștină: „Vă îndemnăm... să căutați cu stăruință să fiți liniștiți și să vă vedeți de ale voastre, după cum v-am poruncit, ca să umblați cuviincios față de cei de afară” (v. 11, 12).

Această recomandare nu este fără importanță pentru noi, fiindcă trebuie să ne întrebăm dacă activitatea noastră se dezvoltă pentru noi înșine și lume, sau pentru Dumnezeu și frații noștri. Apostolul își sprijinea îndemnul pe propriul său exemplu. Facerea corturilor era la fel de bine pentru el o activitate a dragostei ca predicarea Evangheliei. Mersul înainte al acestei vieți liniștite și onorabile, ocupată cu propriile ei treburi, silită la o umilă muncă manuală, trebuia să fie o mărturie pentru lume, mărturie care nu consta numai, ca în capitolul 1, în răbdare și credința lor în mijlocul marilor necazuri, ci într-un spirit blând și liniștit al unei umile activități zilnice.

Umblarea are deci loc, în acest capitol, sub privirea lui Dumnezeu, în ceea ce-i privește pe creștinii înșiși, sau pe frații lor, sau lumea. Suntem totuși departe de a fi epuizat acest subiect, pentru că a umbla înseamnă a trăi, de la primul pas al vieții creștine până la intrarea în Împărăția eternă a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos.

Versetele 13-18 din capitolul nostru ne aduc la subiectul capital al acestei epistole: venirea Domnului. Știm toți pe de rost acest pasaj minunat, dar de fiecare dată când revenim la el, putem să-l privim sub un aspect nou. Și dacă Domnul îngăduie, el va fi subiectul următoarei noastre discuții.

10 Capitolul 4:13-18 – Legătura dintre înviere și venirea Domnului

Citind această epistolă suntem uimiți să vedem câte lucruri știau deja acești tesaloniceni, încă tineri în credință, deși trebuind să fie instruiți asupra multor alora. În timpul scurtei șederi a lui Pavel în mijlocul lor, primiseră, prin slujba lui, o mulțime de adevăruri prețioase. Cu o voiciune a inimii care trebuie să ne frapeze, noi de obicei atât de adormiți spiritual, nu se mulțumiseră cu Evanghelia mântuirii și a răscumpărării, ci, prin predicarea apostolului, ochii lor, gândurile lor, speranța lor se atașaseră imediat de Persoana Mântuitorului lor. Spun că știau multe lucruri, pentru că nimic nu mărește cunoștința ca o relație de dragoste cu Persoana lui Hristos. „Știți” este cuvântul siguranței creștine și revine continuu în această epistolă. vedeți 2:1,5,11; 3:3,4; 4:2,9, în sfârșit 5:2, unde Pavel le zice: „Știți prea bine că ziua Domnului așa vine, ca un hoț în noapte”.

Nu erau pentru ei lucruri pe care le credeau pentru că erau în mod general admise, ci lucruri pentru care aveau, prin credință, o convingere profundă. Predicarea apostolului îi familiarizase cu aceste adevăruri, și ei le primiseră desigur, dar erau ignoranți asupra altor chestiuni. Vedem aceasta deja în capitolul 3:10, unde Pavel cere cu stăruință puterea de a împlini ce lipsește credinței lor. Erau câteva lacune în cunoașterea lor. Pasajul pe care tocmai l-am citit ne arată că una dintre aceste lacune se raporta la venirea actuală a Domnului Isus, venire care ocupa zilnic inima tesalonicenilor. Apostolul se grăbește să umple această lacună cu credința lor. Relativ la aceasta, permiteți-mi o remarcă privindu-ne pe toți: posedăm o anumită bogăție de adevăruri pe care le-am *trăit* puțin. Ori tesalonicenii le trăiau de la începutul convertirii lor; erau atât de prezente pentru ei, a căror realizare o așteptau în fiecare clipă. Mai aveau încă multe de învățat asupra acestui subiect, dar Îl așteptau din ceruri pe Domnul Isus Hristos. Toată viața lor avea ca centru acest adevăr. Pentru noi, dacă este vorba de acest eveniment, îl cunoaștem foarte bine, pentru că avem noile revelații pe care tesalonicenii nu le aveau înainte de această epistolă. Și totuși venirea Domnului a căpătat în inimile noastre o asemenea importanță încât am putea zice: ÎL așteptăm pe Domnul dintr-un moment în altul? Mă înșel: o *zicem*, dar o *trăim*? La această întrebare trebuie să răspundem negativ. Rezultă de aici că, în ciuda unei provizii considerabile de adevăruri, facem puțin sau deloc progres în cunoașterea lor, puțin sau deloc noi descoperiri în comorile Cuvântului cu privire la ele. Tesalonicenii trăind aceste adevăruri, Dumnezeu avea grijă să-i facă să le aprofundeze. Dragi prieteni, această constatare este foarte umiltoare pentru noi. Dar mă grăbesc să adaug că în mijlocul atâtor experiențe triste, Dumnezeu are grijă să ne încurajeze. Ajunge să avem câteva noțiuni despre ceea ce se petrece în creștinătate pentru a fi frapați să vedem recent, spun

chiar că nu demult, venirea actuală a Domnului pe care de mai mult de o sută de ani, o vestim cu atât de puțină viață și putere, devenind în mod individual o realitate pentru multe suflete. Circumstanțele tragice pe care lumea le traversează ne fac să realizăm că vremurile de pe urmă sunt apropiate. Copiii lui Dumnezeu se trezesc. Am putea zice anul din secolul trecut când „strigătul de la miezul nopții” s-a făcut auzit. Marea majoritate a creștinilor nu au răspuns; mulți au combătut acest adevăr și cei care ar fi trebuit să-i învețe pe alții au fost adeseori tristele unelte ale Dușmanului pentru a împiedica sufletele să-l audă. Totuși – ce bunătate a Dumnezeului nostru! – acest strigăt răsună încă. S-ar fi părut mai întâi că, în fața acestei indiferențe, Domnul urma să vină și să stabilească astfel pentru întotdeauna soarta unei mulțimi de suflete necredincioase. Departate de asta: cu răbdarea minunată a dragostei, Dumnezeu continuă încă să facă să se audă acest strigăt; ecourile se repetă. Astăzi, mulți copii ai lui Dumnezeu simt că sfinții ar trebui să se adune ca să-l aștepte pe Isus din cer. Și noi care, de mult timp, „știm” aceste lucruri, nu trebuie să mergem la aceste suflete pentru a le confirma că speranța lor este o realitate? Să-L așteptăm împreună, le vom spune noi, pe Domnul Isus!

Mă mai surprinde un lucru. Domnul, în mijlocul multor adevăruri, ne-a încredințat unul de mare importanță pentru mărturia actuală a creștinilor, cea a Bisericii, trupul lui Hristos, alcătuit din toți credincioșii, uniți împreună de Duhul Sfânt cu Căpetenia lor glorioasă din cer, ca și responsabilitatea noastră de a ne aduna împreună în jurul mesei Domnului, pentru a depune mărturie despre această unitate. Dar am văzut că această masă a devenit centrul de adunare pentru mulți copii ai lui Dumnezeu? A cui este vina? Întorcându-ne la noi înșine, trebuie să mărturisim că nu am umblat la înălțimea a ceea ce ne-a încredințat Dumnezeu. Nu am reușit, prin această mărturie, să-i aducem la un loc pe copiii lui Dumnezeu și nu mai putem spera ca aceasta să aibă vreodată loc. Gândul că vremea acestei realizări practice a unității a trecut, mă umilește profund. Această mărturie, în mâinile noastre, a suferit o ruină completă, ceea ce, în rest, deși condamnându-ne, nu înlătură un atom din valoarea sa. Dar Dumnezeu ne dă un alt mijloc de a-i aduna la un loc pe copiii lui Dumnezeu și acest mijloc este venirea Domnului.

Nu mă îndoiesc, vedem în pasaj, că poate astăzi sau mâine, pentru câteva ore, sau doar pentru o clipă, Domnul va avea grijă să-i adune pe aleșii Săi, cu ochii ridicați spre cer, așteptând steaua de dimineață și zicând împreună: Amin, vino, Doamne Isuse! Nu vom avea nevoie să ne îndemnăm să ne adunăm pentru aceasta. De aceea mă bucur mult să văd pe eclesiastici din acest oraș adunând sufletele pentru a le vorbi despre venirea Domnului. Numai, să nu uităm, Cuvântul nu zice doar: „Cine aude să spună: „Vino!” El spune mai întâi: „Duhul și Mireasa spun: Vino!” (Apoc. 22:17). Așteptarea Domnului este înainte de toate o speranță de unitate, speranța Bisericii în clipa în care se va ivi steaua strălucitoare de dimineață, și Duhul care a format Adunarea se asociază la aceasta, pentru că se va întoarce cu Soția în cer, de unde a coborât personal ca să o formeze.

Contrar acestei așteptări, se face, în ziua de azi, o lucrare satanică în lume. Ea are ca scop învierea unei confederații latine. Conduasă de Imperiul roman, prima fiară din Apoc. 13, și chemarea la această adunare este formulată de așa manieră încât am putea presupune că oamenii, de altfel complet necredincioși, care sunt porta-vocile ei au studiat îndeaproape profetul Daniel și Apocalipsa. Neputând vedea că Satan va învia Imperiul roman, așteaptă o nouă eră de prosperitate ca urmare a acestei restaurări pentru care Italia va fi centrul și Roma, capitala. „Știm” că acest eveniment nu poate avea loc decât după venirea Domnului pentru a-i lua pe cei aleși, și atunci când Satan, aruncat din cer pe pământ, va fi format această falsă unitate, avându-l pe el ca și conducător, și pe împăratul roman cu Antihrist, ca și căpetenii, temporal și spiritual. Aceste lucruri care se întipăresc și se propagă în lume ne arată că vremurile de la urmă sunt foarte apropiate. Dumnezeu folosește aceste aspirații printre popoarele din Occident, pentru a ne trezi. Inimile noastre ale tuturor sunt legate numai de Domnul? În acest caz, în loc de a fi preocupați de ceea ce se petrece în jurul nostru, vom striga stăruitor, cu atât mai mult strigătul Miresei: Vino! Nu ne vom lăsa înspăimântați de semnele timpurilor, ci ele vor contribui la a ne atașa de un singur semn, Domnul

Isus venind să ne răpească la El, deoarece Cuvântul ne arată adesea că semnul este Însuși Persoana Lui.

Să revenim acum la pasajul nostru. după cum am zis, tesalonicenii realizaseră din plin, de la început, adevărul venirii Domnului, dar apostolul vroia să adauge ceea ce, în această privință lipsea credinței lor. ”Nu dorim, fraților, să fim de necunoștință despre cei care au adormit”(v.13), le spune el. Un lucru pe care-l ignorau lipsea încă adevărului atât de prețios pe care-l primiseră. Nu știau că la venirea Domnului Isus pentru a-i duce la El, fără a trece prin moarte, toți cei dintre ei, și mai mult, toți sfinții din toate timpurile care adormiseră în Hristos, vor învia, pentru a forma cu ei o singură adunare. Gândurile lor cu privire la înviere nu depășeau nivelul noțiunilor iudaice care nu cunoșteau, după cuvântul Martei, decât o înviere generală în ”ziua de apoi” (Ioan 11:24). Nu puneau la îndoială fericirea eternă a celor dintre ei care adormiseră, dar credeau că aceia pierdeau ceva și vor avea poate de așteptat mult timp ziua învierii, în timp ce ei, cei vii, vor fi luați în cer la venirea Domnului. Ei primesc în această epistolă vestea mângâietoare că *nu o vor lua înaintea* celor care dorm și că dimpotrivă, aceștia din urmă, într-o clipită, le-o vor lua înainte. Ei află deci un adevăr nou care putea să le umple inima cu mângâiere. După cum știți, venirea Domnului se compune din două faze, prima, în care Isus îi ia pe sfinți în întâmpinarea Sa; a doua, în care se întoarce cu sfinții. La această a doua fază face aluzie când spune: „Dacă credem că Isus a murit și a înviat, tot așa Dumnezeu va aduce împreună cu El pe cei care au adormit în Isus” (v.14). Aceasta va fi partea celor care au adormit. Dar, într-o paranteză cuprinsă între versetele 15 și 18, apostolul ne face cunoscut că cei înviați vor fi împărțit *mai întâi* soarta fericită a celor vii la prima fază a venirii Domnului: vor fi deci împreună, schimbați și înviați, când Dumnezeu îi va lua cu Isus, în ziua în care Domnul va veni cu toți sfinții Săi ca să *judece* națiunile și să-Și manifeste gloria în cei care vor fi crezut. Aceasta vă explică motivul parantezei introduse în venirea noastră între versetele 15 și 18. Capitolul 5 se leagă direct de versetul 14 al capitolului 4.

Prima fază a venirii Domnului constă, ceea ce tesalonicenii aflau pentru prima dată, în două evenimente: învierea sfinților adormiți și schimbarea sfinților vii. A doua fază a venirii Lui cuprinde la fel două evenimente: judecata celor vii și glorificarea lui Hristos în sfinții Săi. Prima fază este venirea Lui în har și în putere, pentru că trebuie putere pentru „a înghiți moartea în victorie”, dar este triumful harului, a nimic altceva decât a harului. Problema responsabilității noastre nu va fi ridicată, dar, după cum am văzut, va fi când Domnul, după ce Și-a luat sfinții, îi va introduce în glorie. Prezentarea Soției, nunta Mielului, casa Tatălui, tribunalul lui Hristos, pe care îl numesc „promovările cerești”, toate acestea sunt menționate în alte pasaje. Capitolul nostru, când tratează rezultatul venirii lui Hristos, nu are decât un cuvânt: „Vom fi întotdeauna împreună cu Domnul” (v.17). Aceasta ajungea inimii tesalonicenilor a căror viață creștină se concentra asupra Domnului nostru Isus Hristos. Acest cuvânt ajunge inimilor noastre?

Repet: găsim aici harul pur în putere. Poate că ați umblat în mod trist, L-ați dezonorat pe Domnul în purtarea voastră – și câți dintre noi trebuie să mărturisească aceasta spre rușinea lor – nimic nu va tulbura harul inefabil al venirii Lui. Strigătul poruncii, glasul arhanghelului, trâmbița lui Dumnezeu, nu-i vor speria mai mult pe sfinții vii decât pe sfinții adormiți. Cununile, răsplata credincioșiei lor (sau, gând infinit solemn, pierderea lor, ca urmare a necredincioșiei noastre), nu vor fi împărțite în acel moment, care nu va fi decât constatarea harului. Pentru că nu va fi vorba, în timpul acestui eveniment, nici de dragostea noastră pentru Hristos, nici de purtarea noastră, ci de dragostea Lui pentru noi. Dragostea Lui a plătit datoria noastră și ne-a răscumpărat prin moartea de la cruce, dragostea Lui care vrea să ne facă parte de gloria Lui. Vrea să aibă un rezultat al lucrării Sale, fără vreun amestec. Cum ar echilibra, în acea clipă, harul Său cu dreptatea Sa, când pentru a ne mântui, cele două s-au sărutat. Vrea să-i aibă pe preaiubiții Săi după dorința harului Său, după așteptarea Lui răbdătoare pentru a avea în sfârșit comoara. O comoară! Care este deci valoarea pe care o avem pentru Hristos! Avem vreuna în noi înșine? Nu, desigur; dar avem în ochii Lui o valoare pe care ne-a dat-o dragostea Sa când Și-a dat viața pentru a ne avea, valoare pe care dragostea Lui continuă să ne-o dea, pentru că vrea să ne facă parte de propria Lui glorie! Avem, în

ochii lui Hristos, valoarea prețului plătit pentru a ne avea, valoarea lucrării prin care ne-a făcut demni de El pentru eternitate, valoarea grijii neîncetate pe care o are dragostea Lui pentru a-Și prezenta Soția sfântă și fără vină. Marele apostol al păgânilor se socotește el însuși „mai puțin decât nimic”, dar prețuia imensul preț pe care Domnul îl plătise pentru a-l avea și se bucura la gândul că va fi în sfârșit satisfăcut să aibă rodul lucrării sufletului Său. Prima fază a venirii Sale are deci harul ca și caracter și ca rezultat.

Dreptatea va fi caracterul și rezultatul arătării Lui, a doua fază a venirii Sale. Precum harul, această dreptate se va arăta în putere dând odihna gloriei martorilor lui Hristos și executând cu ei judecată asupra lumii care i-a făcut să sufere. Această a doua fază este o necesitate, pentru că fără ea, caracterul Celui Sfânt și Drept nu ar fi pus în lumină deplină. Trebuie să se glorifice prin judecată după ce se va fi glorificat prin har. Cei care vor fi respins gloria harului Său vor trebui să se plece sub gloria Sa în judecată.

Și acum, Dumnezeu vrea ca acest pasaj atât de familiar să nu se mai adreseze memoriei, ci inimii noastre astfel încât cuvântul: „Vino” să fie pentru noi o realitate!

Apostolul vroia ca tesalonicenii să nu fie întristați „ca și ceilalți”, termen repetat de două ori în aceste capitole (4:13 și 5.69). Vroia să nu se facă o diferență atât de tranșantă între ceea ce este de la Hristos și ceea ce nu este de la El. Cât despre noi, Domnul vrea să ne facă să înțelegem că am fost puși separat de lume, de cei care aparțin nopții și întinericului – și că suntem, prin har, fii ai acelei zile a Domnului care se va ivi după steaua de dimineață, zi în care soarele dreptății va apărea în cer, în care sfinții vor străluci ei înșiși ca soarele în Împărăția Tatălui lor.

Dar ce așteptăm noi, este dulcea și proaspătă lumină a stelei de dimineață. Călătorul care a văzut ridicându-se această stea, precursora a răsăritului, când miezul nopții a trecut deja, nu poate să-i uite strălucirea care luminează orizontul întreg. Când va veni Isus, aceasta va fi deplina manifestare a harului Său în frumusețea și în rezultatele sale eterne!

11 Capitolul 5:1,2 – Ziua Domnului

Harurile aduse copiilor lui Dumnezeu de venirea Domnului Isus se rezumă, la sfârșitul capitolului 4, în șase cuvinte care cuprind ansamblul binecuvântărilor noastre eterne: „Vom fi întotdeauna împreună cu Domnul” (4:17). Aceste cuvinte sunt mijlocul eficace de a mângâia, de a încuraja sufletele noastre în mijlocul greutăților clipei prezente.

Găsim, în capitolul 5, contrastul între ziua Domnului și venirea Sa pentru a-i lua pe sfinți, subiectul parantezei din capitolul 4. Acest ultim capitol ne făcuse cunoscut, cum am văzut, că Dumnezeu îi va aduce cu Hristos pe sfinții care dorm (v.14) și arătase, într-o paranteză, că vor fi mai înainte luați cu sfinții vii la întoarcerea Domnului. Capitolul 5 ne face cunoscut că a doua fază a venirii Lui nu va consta numai în arătarea Sa, în ochii tuturor, cu sfinții, ci va fi ziua Domnului pentru lume. A doua fază, arătarea Domnului cu ai Săi și judecata națiunilor este, în rest, în mod special subiectul celei de a doua epistole. Deși aceste două faze, venirea și arătarea, sunt despărțite de o anumită perioadă de timp, sunt menționate ca făcând parte din același eveniment; de aceea speranța creștinului nu se limitează la venirea Domnului pentru a-i lua pe ai Săi; ea cuprinde și arătarea Sa pentru a plăti lumii pentru purtarea ei față de sfinții pe care nu i-a apreciat cum trebuie și i-a persecutat, și pentru a răsplăti cu cununi credincioșia preaiubiților Săi.

Capitolul 5 ne anunță deci soarta lumii în ziua Domnului, în contrast cu soarta noastră în acea zi: „Iar despre timpuri și vremuri, fraților, nu aveți nevoie să vi se scrie, pentru că voi înșivă știți prea bine că ziua Domnului așa vine, ca un hoț în noapte” (v.1,2). Găsiți în capitolul 1 din Fapte explicația termenului: „timpuri și vremuri”. Ucenicii adunați acolo Îl întrebă pe Isus înviat: „Doamne, în acest timp restabilești Împărăția pentru Israel?” (v.6). Credeau că momentul apariției Lui venise și că avea să restabilească Împărăția pentru poporul Său. Isus le răspunde: „Voi nu trebuie să cunoașteți timpurile sau vremurile pe care Tatăl le-a așezat sub propria Sa autoritate” (v.7). Aveau un alt lucru de așteptat: coborârea Duhului Sfânt pentru a forma Adunarea în unitate.

Timpurile și vremurile sunt perioada în care judecățile Domnului se vor exercita asupra lumii, pentru a-și întemeia Împărăția glorioasă pe pământ.

Cu privire la timpuri și vremuri, tesalonicenii știau perfect cum va veni ziua Domnului, numită și ziua Fiului Omului (Luca 12:39) pentru lume, deoarece Cuvântul ne spune că vine „ca un hoț în noapte” și atât de neașteptat încât oamenii, cufundați într-un somn adânc, nu vor putea scăpa de soarta lor (Mat.24:43; 2 Petru 3:10; Apoc. 3.3).

„Când spun: „Pace și siguranță!”, atunci deodată vine pieirea peste ei, ca durerea peste cea însărcinată; și nicidecum nu vor scăpa” (v.3). „Nu te teme”, se spune, „de spaima neașteptată, nici de pustierea celor răi, când vine: pentru că Domnul va fi încrederea ta și-ți va feri piciorul să fie prins” (Prov. 3:25,26). Vom fi ca Noe în corabie (Luca 17:26,27), dar ei, în clipa în care li se va părea că pământul este în sfârșit în siguranță, vor fi nimiciți. Tesalonicenii știau prea bine că timpurile și vremurile sunt în legătură cu judecățile lumii, și întemeierea unei Împărății pământești, în timp ce sfinții își au partea lor sus, în afara vremurilor și a timpurilor. De aceea așteptau neîncetat Steaua de dimineață, de care erau direct interesați, pentru că era ziua arătării lor cu Hristos. De aceea puteau să iubească arătarea Sa (2 Tim. 4:8), descoperirea Sa (1Cor. 1:7) și să lege în gândurile lor „fericita speranță” de „arătarea gloriei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor, Isus Hristos” (Tit 2.13).

Apostolul pleacă de la aceasta pentru a stabili un contrast absolut între cei care sunt din lume și cei care aparțin Domnului (v.4-11). El apucă acest prilej pentru a adresa un îndemn solemn scumpilor săi tesaloniceni, îndemn care ne privește tot atât de mult ca și pe ei. Caracterul creștin este, în esența sa, complet opus celui al lumii: „Dar voi, fraților, nu sunteți în întuneric, ca ziua să vă surprindă ca un hoț. Pentru că voi toți sunteți fii ai luminii și fii ai zilei; noi nu suntem ai nopții, nici ai întunericului” (v.4). Remarcați aceste cuvinte: „Voi toți sunteți”, adresându-se creștinilor. Există credincioși, nenorociți, alții care se lasă câștigați de lucrurile de pe pământ, dar apostolul le spune tuturor: Voi sunteți fii ai luminii și ai zilei; ați fost născuți de ele; aceasta vă caracterizează; că știți sau nu aceasta, că vă bucurați sau nu de aceasta, faptul există; niciun credincios nu este exclus din această categorie. Apostolul adaugă: „Noi” (voi și eu care vă vorbesc) „nu suntem ai nopții, nici ai întunericului”. Lumea este cufundată, departe de Dumnezeu, în întunericul moral și aceasta este cauza faptului că nu are nici preveziunea, nici puterea de a scăpa de judecată când va veni. Este asemenea omului care doarme în loc de a-și păzi casa: hoțul, ziua Domnului, vine, intră într-o clipă, jefuiește și distruge totul. Cei care sunt ai nopții și ai întunericului au două caracteristici inseparabile: dorm și se îmbată. Somnul oamenilor îi face străini de lucrurile lui Dumnezeu, ocupați cum sunt cu visări zadarnice și incapabili să se bucure de realitățile divine. Se îmbată, cuprinși de poftele pământești. Satan le prezintă o mulțime de lucruri care îi fac să-și piardă judecata sănătoasă. Nu numai vinul, ci pofta bogățiilor, plăcerilor, adesea cele mai abjecte, pofta succesului, satisfacerile amorului propriu; acestea îl împiedică pe om să vegheze și îi ascund pericolul iminent al zilei Domnului. Cum ar putea să o aștepte niște inimi care se umplu la aceste izvoare ale beției? Dimpotrivă, fac totul pentru a-și ascunde această eventualitate.

Dar să nu uităm, noi care suntem ai zilei, avem și noi o nevoie urgentă de a fi îndemnați. Apostolul nu ne zice: „Să nu dormim și să nu îmbătăm”; zice: „Să nu dormim, ca ceilalți”. Să avem grijă! „Să fim treji”; numai aceasta aparține caracterului nostru de „fii ai zilei”. Îmbrăcând platoșa credinței și a dragostei și, drept coif, speranța mântuirii” (v.8).

Avem deci o luptă de dat, o victorie de obținut. Pentru a lupta, trebuie să fim treji și să nu dormim; dar pe de altă parte trebuie să fim înarmați. Cum să rezști fără armură prințului întunericului? Nu avem aici lupta din Efeseni 6 în care creștinul îmbracă armura completă a lui Dumnezeu, pentru a câștiga victoria asupra puterilor spirituale ale răutății în locurile cerești. Aici lupta este mai simplă, ca să zicem așa; nu este vorba decât de a ne împotrivi poftelor pe care Satan le prezintă inimilor noastre pentru a ne face să pierdem așteptarea Domnului și a ne asemui lumii. De aceea avem nevoie doar de două piese de armură defensivă, platoșa și coiful. Ele au același nume ca „virtuțile” din capitolele 1 și 3. aici apostolul îi îndeamnă pe creștini, nu ca înainte, să se

folosească de aceste virtuți ca să aducă roadă în slujba lor și umblarea lor, ci pentru a se împotrivi eforturilor dușmanului care caută să ne răpescă speranța. Pentru a ne învinge și a ne întorce de la Hristos, Satan poate să atingă fie inima noastră, fie capul nostru. Inima este sediul sentimentelor și poate fi rănită mortal, de aceea ne trebuie, pentru a ne feri, o platoșă, cea a credinței și a dragostei. Credința, vederea sufletului, nu recunoaște decât o singură țintă, Hristos; dragostea ne leagă de Hristos cu conștiința că suntem iubiți de El. Credința ne dă o țintă; dragostea o face să locuiască în inimile noastre. Toate săgețile Dușmanului slăbesc și cad la pământ în fața unor asemenea realități. Cum s-ar face stăpână lumea pe o inimă care își găsește hrana în credință și în dragoste? Da, dragostea este adevărata platoșă care împiedică inimile noastre să se lase pradă amăgirilor lumii.

Dar Dușmanul vizează și capul nostru, sediul gândurilor noastre, pentru a le deturna de la ținta lor, care este Persoana lui Hristos. Pentru a ne păzi gândurile de rătăcire, trebuie să purtăm ca și coif, speranța mântuirii. Păzindu-ne de „lucrurile care sunt pe pământ”, străine de mântuirea la care vom ajunge, ne vom putea împotrivi lui Satan. Mântuirea care este înaintea noastră și despre care vorbește acest pasaj, este la fel de sigură ca cea care este în urma noastră (Efeseni 2: 5; 2Timotei 1:9; Tit 3:5); ne va fi dată la venirea Domnului, ca încununarea speranței noastre; ea este capătul cursei, este gloria! Pentru a ajunge la glorie, să menținem în integritatea ei speranța mântuirii. Nu putem să intrăm acolo decât prin venirea Domnului. Să veghem deci, să fim treji, și să îmbrăcăm cele două piese ale armurii noastre. Ceea ce dorea apostolul pentru scumpii lui tesaloniceni trebuie să fie dorința noastră a tuturor.

În timp ce lumea este rânduită spre mânie, Dumnezeu i-a rânduit pe ai Săi „spre dobândirea mântuirii prin Domnul nostru Isus Hristos, care a murit pentru noi, ca, fie că veghem, fie că dormim, să trăim împreună cu El” (v.9-11). Pentru noi a murit, și ținta Lui, murind, este să fim cu El – sfinți care dorm și sfinți care veghează încă în moarte – bucurându-se toți împreună de viața eternă în starea desăvârșită, nu în starea imperfectă a sufletelor despărțite de trup sau a ființelor care, prezente în trup, au încă nevoie să vegheze. Bucuriile noastre sunt condensate în numai două cuvinte: „Cu El”.

12 Capitolul 5:12-28 – Purtarea în Adunare

După ce i-a încurajat pe tesaloniceni să se îndemne și să se zidească unul pe celălalt cu privire la speranța lor, ceea ce de altminteri făcea fiecare în particular, apostolul vorbește la sfârșitul acestui capitol despre purtarea lor în Adunare. Dragostea și pacea trebuie să caracterizeze această purtare (v.13) dar ea are ținte diferite: este vorba, în primul rând, de sentimentele noastre față de frații a căror activitate se desfășoară în Adunare (v.12,13); în al doilea rând de legăturile pe care le avem unii cu ceilalți (v.14,15); în al treilea rând de purtarea noastră personală (v.16-18); în al patrulea, de atitudinea noastră cu privire la manifestările Duhului în Adunare (v.19-22).

În v. 12-15, nu se face mențiune despre darurile propriu-zise, ci despre lucrarea asiduă și despre supravegherea exercitată de unii în Adunare, ca și despre activitatea spirituală a tuturor. Aceasta ținea fără îndoială de faptul că acești copii în credință se găseau exclusiv sub acțiunea directă a slujbei apostolice din mijlocul lor; totuși aceste recomandări sunt deosebit de importante pentru noi, pentru că suntem într-un timp când, ca urmare a necredincioșiei generale a Bisericii, darurile Duhului au devenit rare și, în cea mai mare parte, au ieșit din locul pe care trebuiau să-l ocupe. Acest pasaj are cu atât mai multă valoare pentru noi, cu cât asistăm aici la funcționarea unei adunări model la începutul formării ei, o adunare care crește în mod normal și regulat prin relațiile pe care membrii le au unii cu ceilalți. Este deci foarte important pentru noi să aflăm că această stare bună se poate dezvolta în afara exercitării darurilor.

Să reluăm în detaliu diferitele puncte conținute în aceste versete.

Versetele 12,13. Tesalonicenii trebuiau mai întâi să-i recunoască pe cei care se osteneau între ei, și să nu ignore utilitatea lor pentru adunare, nici importanța celor care, în Domnul, erau *în fruntea* turmei. Nu exista la aceștia din urmă nici o pretenție de autoritate; importanța lor ca și conducători era determinată de Domnul. Nu erau puși în această funcție; cu toate acestea slujba lor

nu trebuia să fie nici neglijată, nici combătută. Domnul le dăduse un loc special care nu era partea tuturor, și zelul lor și osteneala lor între sfinți confirmau slujba lor. A-i ignora era un rău pozitiv. – Un frate, fără un dar special, poate fi un excelent conducător și această funcție li se cuvine uneori celor care, deși „bărbați conducători între frați” (Fapte 15.22), nu sunt daruri ale Duhului în Adunare. A fi în frunte, înseamnă a fi capabil să *avertizezi*. Cel care conduce turma trebuie să poată pune oile în gardă împotriva pericolelor și curselor pe care păstorul le cunoaște și oile le ignoră. Asemenea oameni trebuie prețuiți nespun de mult, în dragoste, datorită lucrării lor. Dragostea știe întotdeauna să aprecieze valoarea altora. Duhul care constă în a vrea să-i reducă la nivelul comun pe cei a căror inteligență conduce turma, cu siguranță nu este nici dragoste, nici recunoaștere. Piedicile pe care gelozia le pune conducătorilor i-ar putea cufunda în descurajare și, ceea ce ar fi mai grav, dacă nu ar fi întăriți în credință, i-ar putea îndemna să-și părăsească lucrarea și conducerea pe care Domnul le-a încredințat-o. Trebuie, și aceasta ne revine tuturor, ca inimile fraților care se devotază adunării, să simtă căldura dragostei și respectul de care sunt încurajați. Lipsa acestora ar dăuna bunului mers al tuturor. Apostolul adaugă: „Fiți în pace între voi!” A nu recunoaște, sau mai degrabă a ignora această ordine morală stabilită de Dumnezeu în Adunare, duce la contestări și tulbură pacea și buna înțelegere care trebuie să domnească între frați.

Versetele 14, 15. apostolul îi *rugase* să țină seama de prima chestiune; îi *îndeamnă* cu privire la o doua: legăturile pe care le avem unii cu ceilalți. Bunul mers al adunării depinde nu numai de devotamentul unora, ci de colaborarea și de adevăratul zel al tuturor pentru Domnul. Ei trebuiau înainte de toate să-i avertizeze pe cei care umblau în neorânduială între ei (conform 2 Tesaloniceni 3: 11); să-i mângâie pe cei descurajați (3:3) din cauza necazurilor; să-i sprijine pe cei slabi, în loc să folosească împotriva lor o severitate care ar putea să oprească umblarea lor deja șovăitoare; în sfârșit să fie răbdători față de toți. Cât de ușor uităm cuvintele: „față de toți”. Întâlnim în adunare frați având defecte grave, și al căror caracter face să fie greu să trăiești cu ei, care se împotrivesc adesea la ceea ce pare că trebuie făcut pentru Domnul și pentru binele adunării... Ce avem de făcut în acest caz? Să-i suportăm, să fim răbdători. Răbdarea este cu atât mai ușor de arătat cu cât orice creștin spiritual știe că nu este de o singură parte când este vorba de raporturile sale cu frații. „Față de toți!” Aud zicându-se: Răbdarea mea a ajuns la capăt! Răspund: Pentru că nu ai înțeles acest cuvânt! Cât ar trebui să căutăm să aplicăm constant aceste îndemnuri, și ce roade ar aduce în viața Adunării! Așa putem contribui la prosperitatea ei spirituală. În versetul 15 trebuie să veghem asupra celor care vor să se răzbune în raporturile cu frații lor și cu lumea și caută să le facă rău, din cauza purtării lor rele. Să le dăm noi înșine exemplul urmărind întotdeauna binele fie între frați, fie față de toți oamenii.

Versetele 16-18. Apostolul trece acum la purtarea lor personală. „Bucurați-vă întotdeauna”. Este și ceea ce recomandă Epistola către Filipeni. Întotdeauna! Ziceți dumnevoastră. Am atâtea lucruri care mă apasă, atâtea pierderi și jeli, atâtea temeri și îngrijorări... cum m-aș bucura? – Dar ce făcea El, Modelul nostru? În mijlocul durerilor (și ce dureri au fost ca ale Lui!) le spunea ucenicilor Săi: „V-am vorbit acestea pentru ca bucuria Mea să fie în voi și bucuria voastră să fie deplină” (Ioan 15:11). „Și nimeni”, mai zice El, „nu va lua de la voi bucuria voastră” (16:22). A fost un singur moment în viața Lui, în care pentru a ne mântui a trebuit să fie „întristat până la moarte” (Marcu 14:34), dar în afara aceluia moment, viața Sa dureroasă a fost umplută de o bucurie desăvârșită în comuniune cu Tatăl Său și vroia ca ucenicii Săi să ia parte la ea cu El.

„Rugați-vă neîncetat”. Viața noastră ar trebui să fie o rugăciune continuă, nu că aceasta din urmă ar constitui neapărat o oprire a ocupațiilor noastre. Pentru a ne ruga, nu este nevoie de multe cuvinte. Uneori este un singur cuvânt: „Vezi, Ascultă, Ajută”, sau altul asemenea; alteori noaptea întreagă trece în rugăciune.

„Mulțumiți pentru toate; pentru că aceasta este voia lui Dumnezeu, în Hristos Isus, față de voi”. Sunt lucruri, ziceți dumnevoastră, pentru care nu pot mulțumi; așa sunt pedepsele, disciplina, mahnirile, durerile, jeliurile care mă copleșesc. Dar apostolul ne dă aici motivul acțiunilor noastre de a mulțumi: „Aceasta este voia lui Dumnezeu, în Hristos Isus”, față de noi. Ori

această voie a lui Dumnezeu este bună, plăcută și desăvârșită. Pot să nu o înțeleg, dar mulțumesc având siguranța că este voia dragostei desăvârșite arătate în Hristos față de mine.

Versetele 19-22 ne vorbesc despre îndatoririle noastre cu privire la manifestările spirituale în Adunare.

„Nu stingezi Duhul”. Este o recomandare foarte importantă, și adesea contrazisă în practică. Se întâmplă în adunări ca un frate tânăr, după ce s-a împotrivit mult timp chemării Duhului Sfânt, după ce a dat dovadă de multă șovăială, să fie în sfârșit constrâns să mulțumească. O face poate într-un mod slab și incomplet, lipsindu-i încă încrederea în călăuzirea Duhului Sfânt, preocupat de el însuși în loc să se gândească la Domnul. Noi care asistăm la această victorie a Duhului, în luptă cu carnea, să nu o stingem. Cei tari trebuie să îngăduie slăbiciunea celor slabi și astfel vor avea loc progrese la mai mulți în adunare, care pot să ducă la exercitarea unui dar spiritual adevărat.

„Nu disprețuiți profețiile; dar încercați toate”. Profețiile, descoperirile Duhului lui Dumnezeu în Adunare nu trebuiau să fie disprețuite. Profeția este aici, ca în 1 Cor. 14, acea acțiune a Duhului, prin care, în afara descoperirilor obținute ale Cuvântului, sufletele sunt puse în legătură cu gândurile lui Dumnezeu. Numai că toate aceste descoperiri trebuie să fie încercate și verificate, cum au fost odinioară cuvintele lui Pavel la Bereea, prin adevărul Scripturilor, pentru a ști dacă veneau cu adevărat de la Duhul lui Dumnezeu. Dumnezeuul păcii să vă sfințească deplin; și întreg duhul vostru, și sufletul, și trupul să fie păstrate fără vină la venirea Domnului nostru Isus Hristos” (v.23). Ultima lui dorință este ca la ei, cum spune un altul, „omul în toate părțile ființei sale: vasul prin care exprimă ceea ce este, afecțiunile naturale ale sufletului său, ca și partea cea mai înaltă a naturii sale, adică duhul său prin care este mai presus de animale și într-o relație inteligentă cu Dumnezeu”, să fie sfințit în întregime, astfel încât să răspundă naturii Celui care ne-a fost descoperit ca Dumnezeuul păcii. Apostolul nu dorește pentru tesaloniceni o sfințire practică *parțială*, ci o punere deoparte a ființei întregi pentru Dumnezeu, astfel încât Isus, la venirea Sa, să ne găsească fără vină. Ce dorință mai înaltă pentru sfinți decât aceasta! Da, sfințenia noastră practică corespunde speranței noastre pentru această venire apropiată a preaiubitului nostru Mântuitor, când Își va prezenta Soția Lui sfântă, fără pată și fără vină!

Dar cum, neputincioși și slabi cum suntem, vom realiza vreodată o asemenea despărțire. Ascultați răspunsul: „Cel care vă cheamă, care va și face aceasta” (v.24)